

6/2025

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Amerika v problémech

str. 6

Opravdová velikost
str. 4

Když sbor zraňuje
str. 22

Bůh na nečekaných místech

Inspirace ze života Jonáše

21. unijní konference ASI

18.–20. 9. 2025, Strážovice

řečník: Daniel Duda

ZAMYŠLENÍ

4 | **Opravdová velikost**

John Peckham

TÉMA

6 | **Amerika v problémech**

Dwight Nelson

ADRA ČESKÁ REPUBLIKA

15 | **Když vám sirotek začne říkat: „Tati“**

Vít Hněvkovský

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

22 | **Když sbor zraňuje**

Nicole Parkerová

ADRA SLOVENSKO

28 | **Solidarita bez hranic**

Martin Pavelka

ZE SVĚTA

38 | **Evangelizace v Mexiku přináší ovoce**

Libna Stevens

Advent, číslo 6/2025, vychází v červnu 2025. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Mářföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: www.pexels.com

Foto: 5, 5, 7, 8, 12, 31 – www.pexels.com;
21 – Kimberly Agosto; 11, 20 – www.wikipedia.org;
38 – www.mapy.com; 39–41 – archiv CASD;
42–47 – Marek Soós

V tomto čísle je hlavním tématem biblické prorocké Zj 13. Mnoho lidí prorocké předpovědi v Bibli děsí. Nahánějí jim skutečný strach a obavy z budoucích událostí. A tak se jim nevěnují a všechny špatné zprávy ohledně budoucnosti vytěšňují na okraj svého života.

Pak jsou tu ti, kteří se živí „duchovním adrenalinem“. Nejružnější kombinace většinou katastrofických zpráv vytváří dojem, že svět skončí nejpozději zítra. S nadsázkou se dá říci, že tito lidé stráví více času sledováním momentálního světového dění než studiem Bible.

Potíž je v tom, že takovéto zprávy velmi rychle „vychladnou“, ztratí svou údernost nebo je jednoduše zastíní opět něco nového, ještě hrozivějšího

a katastrofálnějšího. Navíc se s takovým apokalypticky vypjatým životním stylem velmi rychle poji únava

a zklamání z nesplněných předpovědí, kdy pak lidé rezignují na jakékoli zprávy a dostávají se do stavu, že je jim vlastně „všechno jedno“.

Všem, kteří nejsou spokojeni se svým dosaavadním přístupem, chceme nabídnout jinou možnost pohledu na prorocké. Nechceme zavírat oči před historickými událostmi, které se kolem nás dějí.

Moc bychom si ale přáli, aby nás pečlivé biblické studium vedlo k radostnému očekávání budoucích věcí. Studium Písma by v nás mělo vzbudit naději a radost, ne strach a obavy. Vždyť nás Bible ujišťuje, že na konci dějin stojí náš Stvořitel a Vykupitel s otevřenou náručí pro všechny, kteří chtějí věčnost strávit v Boží přítomnosti.

Těšíte se?

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

V tomto čísle je hlavním tématem biblické prorocké Zj 13.

Opravdová velikost

John Peckham, Andrewsova univerzita

Mnozí považují bohaté a mocné za velikány tohoto světa, za ty, kterým Bůh mimořádně požehnal. Více než jiným. A tak mnozí zasvěť svůj život tomu, aby sami patřili mezi bohaté a vlivné. V Božím království však nejsou velkými ti, kteří zaujmají nejvyšší místa, ale ti, kteří následují Kristův příklad služby. On totiž „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil“ (Mt 20,28).

Co tedy je velikost?

Svět má mnoho měřítek, podle nichž hodnotí velikost: intelektuální úspěchy, politické a vojenské vůdcovství, vědecké a lékařské objevy, bohatství a moc, sportovní, dramatické, literární a hudební schopnosti. Ježíš však na argumenty svých učedníků o tom,

kdo z nich je největší, odpověděl těmito slovy: „*Kdo přijme takové dítě ve jménu mém, přijímá mne; a kdo přijme mne, přijme toho, který mě poslal. Kdo je nejmenší mezi všemi vámi, ten je veliký*“ (L 9,48; viz také Mt 20,16). Skutečně velikými a blahoslavenými jsou ti, kdo následují Krista ve službě druhým. Mezi nimi jsou i ti, které svět považuje za zavrženíhodné a zachází s nimi, jako by neměli žádnou hodnotu.

Svět říká: „Důležití a ctihodní jsou bohatí a slavní.“ Ježíš říká: „*Blaze*

chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské“ (Mt 5,3).

Svět říká: „Blaze těm, kdo oslavují své úspěchy.“ Ježíš říká: „*Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni“* (Mt 5,4).

Svět říká: „Blahoslavení jsou odvážní a pyšní, kteří mají moc vzít si, co chtějí.“ (Mnozí skutečně moc uctívají.) Ježíš říká: „*Blaze tichým (pokorným), neboť oni dostanou zemi za dědictví“* (Mt 5,5).

Svět říká: „Blahoslavení jsou ti, kteří žijí v luxusu, s nejbohatším jídlem a pitím a veškerým myslitelným pohodlím.“ Ježíš říká: „*Blaze těm, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha“* (Mt 5,6–8).

Svět říká: „Blahoslavení jsou vítězové.“ Ježíš říká: „*Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně“* (Mt 5,9–11).

Křesťané a křesťanské instituce by tedy neměly hledat velikost a moc v očích světa, ale cestu skutečné a opravdové velikosti, kterou nám ukázal a které nás učil Kristus. Pokud chcete být velcí

a blahoslavení v Božích očích, jednejte jako Kristus – ztotožněte se s těmi, které svět často přehlíží, a snažte se jim sloužit. Vezměte svůj kříž a následujte Ježíše ve své sféře vlivu.

Služte tak, jak sloužil on, a žijte život, který odráží jeho velikost – pravou velikost lásky a milosrdenství.

On totiž „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil“.

inzerce

Sháním Bibli ČEP střední formát z roku 2005 (bez DT), má světle hnědý obal.

A dále sháním knihu od Luxpressu:

Na cestách a objížďkách mého života – Jiří Drejnar, 2. vydání.

František Běhounek, 732 524 706.

Amerika v problémech

Dwight Nelson, Adventist Review

Jsem neochvějně přesvědčen o třech věcech:

1. **Žijeme na pokraji věčnosti.**
2. **Ježíš brzy přijde.**
3. **Amerika je v potížích. Ve velkých potížích!**

Pravdou je, že Amerika byla v potížích již před nedávnými (prezidentskými) volbami a je v potížích i po nich. Proto je tak důležité, abychom se vrátili k apokalyptickému obrazu ze Zjevení 13 a studovali vidění, které se plní před našima očima.

Musíme se však držet úvodního výroku knihy Zjevení: „Zjevení Ježíše Krista“ (Zj 1,1). Cokoli tedy objevíme v 13. kapitole, musí souviset s Ježíšem.

Zjevení 13

„A uviděl jsem jinou šelmu vystupovat ze země; měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak“ (Zj 13,11).¹

Vítejte v apokalyptickém světě děsivých, podivných zvířat – dramatických prorockých symbolů starověkých „osobností s globálním vlivem“, království a říší, sil, které měnily svět a z nichž některé píší historii dodnes. V tomto stručném apokalyptickém popisu je ukryto šest vodítek, která nás přivádějí k rozpoznání identity tohoto zvířete.

První vodítko – vystupuje rychle

Vystupuje ze země. Řecké sloveso (*anabainō*) je stejný výraz, jaký používá Matouš v Ježíšově podobenství o rozsévání k popisu trní, které vyrostlo přes noc (Mt 13,7). Ať už je tato moc cokoli, objevila se rychle a zdánlivě z ničeho.

Druhé vodítko – vystupuje ze země

Vyrůstá ze země. To je v kontrastu s první šelmou, kterou tato kapitola popisuje, jež se vynořuje, mokrá a řvoucí, z mořských vln: „(Drak) se postavil na písku u moře. Tu jsem uviděl, jak z moře vystupuje šelma, která měla deset rohů a sedm hlav; na svých rozích

¹ Všechny texty jsou převzaty z Bible: Český studijní překlad (Praha: Nakladatelství KMS, 2009), pokud není uvedeno jinak.

měla deset diadémů a na svých hlavách jména urážející Boha“ (Zj 12,18–13,1).

At už je tato sedmihlavá mořská šelma cokoli, Zjevení označuje také moře jako symbol: „*A řekl mi [anděl]: ,Vody, které jsi viděl, nad nimiž ta nevěstka sedí, to jsou národy, davy, rasy a jazyky‘“ (Zj 17,15). „Voda, moře“ v apokalyptickém proroctví představuje masy, lidnaté části země, z nichž se mořská šelma vynořuje. Šelma ze země však naopak povstává z neúrodné pustiny daleko od množství lidí.*

Bazilika
svatého
Petra ve
Vatikánu

Třetí vodítko – potom

„Potom jsem spatřil jinou šelmu, jak vystupuje ze země“ (Zj 13,11; B21).

„Potom“ znamená, že jde o určitou posloupnost. Nejprve se objeví šelma z moře, „potom“ se objeví šelma ze země. Co se tedy stalo ve Zjevení 13 těsně před oním „potom“?

„A jednu z jejích hlav jsem viděl jakoby raněnou k smrti, ale její smrtelná rána byla vyléčena. Celá země nad tou šelmou užasla; poklonili se drakovi, že dal té šelmě

pravomoc, a poklonili se také šelmě se slovy: ,Kdo je podobný té šelmě a kdo s ní může bojovat?‘“ (Zj 13,3,4).

Je zřejmé, že tato šelma z moře musí být náboženskou mocí, protože je uctívána. Ale pak je nad ní vyhlášen božský rozsudek! „*Má-li kdo uši, slyš. Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí, kdo má být zabit mečem, musí být mečem zabit. Zde jest vytrvalost a víra svatých“ (Zj 13,9,10).*

At už je tato mořská šelma kdokoli nebo cokoli, zatímco způsobovala, že jiní šli do zajetí, nyní je sama vzata do zajetí. Zatímco zabíjela jiné mečem, nyní je sama smrtelně zraněna mečem.

Apokalyptická proroctví jak z Daniela 7, tak ze Zjevení 13 vedla protestantské reformátory k identifikaci této šelmy z moře jako antikristovské moci, která bezohledně vládla během temného a krvavého středověku z Říma.

„A uviděl jsem jinou šelmu vystupovat ze země; měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak.“

Jedná se zjevně o náboženskou moc, protože je uctívána množstvím lidí. Ale je zraněna. Historickým faktem je, že v roce 1798, těsně po francouzské revoluci, Napoleonův generál Berthier zajal papeže Pia VI. a uzavřel Vatikán. Zraněna! Přesně to se stalo této šelmě z moře.

A „*potom* (v okamžiku, kdy byla šelma z moře zraněna) *jsem uviděl druhou šelmu, jak vystupuje z [pusté] země*“ (Zj 13,11; B21). Jaká globální mocnost tedy nakonec vznikla daleko od Říma a Evropy, v téměř neobydleném Novém světě kolem roku 1798? Národní mocnost, která se zrodila v roce 1776 a jejíž ústava byla ratifikována v roce 1788.

Čtvrté vodítko – vypadá jako beránek

„*Měla dva rohy jako beránek*“ (verš 11). Beránek, zmíněný v Zjevení téměř třicetkrát, je nesporným hrdinou nebes a spasitelem země. Ať už je tato šelma ze země kdokoli, pro pozorovatele připomíná beránka, mladého a nevinného. Na rozdíl od šelmy z moře s deseti rohy a deseti korunami však dva beránčí rohy šelmy nemají korunu. Šelma ze země totiž není monarchií jako šelma z moře, ale spíše, jak někteří naznačují, republikou, která kdysi hájila dvě hodnoty – občanskou a náboženskou svobodu.

Vzpomínáte si na Rogera Williamse, mladého baptistického kazatele, který v roce 1630 uprchl z Anglie před krvavým pronásledováním organizovaným státem i církví? Když však přistál na

břehu Nového světa, zjistil, že puritánští otcové praktikují stejné pronásledování prostřednictvím státu i církve, před kterým uprchl z Anglie! Osmadvacetiletý kazatel rychle začal protestovat. Williams „zaútočil“ na záměr vlády státu Massachusetts prosadit Desatero přikázání a prohlásil, že „soudci nemají pravomoc prosazovat ‚první desku Desatera‘, tedy ‚první čtyři přikázání z Desatera‘“. Williams tvrdil, že „tyto nejdůležitější povinnosti leží mimo pravomoc vlády. Stát nemá žádné právo jakkoli zasahovat do vztahu jednotlivce s Bohem. Musí prosazovat pouze přikázání z ‚druhé desky‘: té, která se věnuje mezilidským vztahům.“²

Kapitol Spojených států amerických ve Washingtonu, místo zasedání Kongresu

² John M. Barry, *Roger Williams and the Creation of the American Soul* (New York: Penguin, 2012), p. 151.

Roger Williams putoval z města do města a posléze byl odsouzen do vyhnanství. V obavě z nejhoršího uprchl do bouřlivé vánice. Nakonec se s ním spřátelili domorodí Američané a o pět měsíců později se usadil na území, které později bylo nazváno Rhode Islandem. Jak poznamenává Ellen Whiteová, Roger Williams „tam položil základy prvního státu moderní doby, který v plném smyslu uznal právo na náboženskou svobodu. Základním principem kolonie Rogera Williamse bylo, že ‚každý člověk má svobodu uctívat Boha podle svého svědomí‘. Jeho malý stát Rhode Island se stal útočištěm utlačovaných a rostl a prosperoval, až se *jeho základní principy – občanská a náboženská svoboda – staly základními kameny americké republiky*.“³

Tak již dvě a půl století Amerika hájí princip rozluky církve a státu, jak učil Roger Williams – neupřednostňuje ani náboženství před státem, ani stát před náboženstvím.⁴ Avšak na této apokalyptické globální vlivné mocnosti je něco zlověstného.

Páté vodítko – mluví jako drak

„*Mluvila jako drak*“ (Zj 13,11). Zlý protivník Beránka, apokalyptický drak, je padlý anděl Lucifer. Je smutné přiznat, že řeč draka byla v Novém světě od počátku slyšet dvěma ďábelskými způsoby: (1) prostřednictvím pomalého, ale nakonec téměř úplného vyhubení indiánů na jejich území

a (2) prostřednictvím zla otroctví, které do Ameriky přinesli přistěhovalci, což vedlo k tomu, že se tato země stala jednou z největších otrokářských zemí na světě, s rasismem, který dodnes přináší zhoubné důsledky.

Kdo nebo co je tato globální vlivná šelma ze země? Ranko Stefanovic to říká jasně: „Zdá se, že žádná náboženská nebo politická entita v moderní historii neodpovídá popisu šelmy ze země tak přesně jako Spojené státy americké. Spojené státy se objevily na historické scéně poté, co středověký církevní systém utrpěl ‚smrtnou ránu‘. Tato země se stala významnou dominantní světovou mocností.“ Stefanovic dále vysvětluje: „Jako vedoucí demokratická světová mocnost jsou Spojené státy ‚obdivovány pro svou politickou a náboženskou toleranci svobody‘ ... Dnes hrají Spojené státy významnou roli ve světových záležitostech. ... Tato mocnost tedy jasně připomíná dvourohou šelmu a zdá se, že Zjevení 13 předpovídá klíčovou náboženskou a politickou roli Spojených států v závěrečné krizi.“⁵

A jaká bude konečná náboženská a politická role Ameriky? Přemýšlejte o posledním vodítku.

Šesté vodítko – falešný prorok

Šelma ze země má *apokalyptickou přezdítku*. Všimněte si, že se tato šelma chová jako náboženská moc: „... [šelma ze země] *vykonává všechnu pravomoc té první šelmy v její přítomnosti. Nutí*

³ Ellen G. White, *The Great Controversy* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1911), p. 295. (Emphasis added.).

⁴ Ron Capshaw, in *Liberty*, September–October 2020, p. 6.

⁵ Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002), pp. 423, 424.

zemi a její obyvatele, aby se klaněli té první šelmě, jejíž smrtelná rána byla vyléčena. Činí veliká znamení, takže nechá i oheň z nebe před zraky lidí sestupovat na zem“ (Zj 13,12.13).

Jak ohromující předpověď! Tato svobodomyšlná země, kde byly církve a stát po staletí záměrně odděleny, jednoho dne toto oddělení zavrhně a nasměruje svůj globální vliv a moc k prosazování uctívání Říma, a to nejen v Americe, ale na celé planetě.

Jak Zjevení 16,13, tak Zjevení 19,20 potvrzují tuto radikální změnu role. Oba texty označují šelmu ze země přezdívkou „falešný prorok“, čímž definují globální vliv této moci jako náboženský podvod včetně konání nadpřirozených zázraků „jménem [šelmy z moře]“ (Zj 19,20).

Vzpomeňte si na souboj na hoře Karmelu, kde osamělý Boží prorok Eliáš vyzval 850 falešných proroků: „*Bůh, který odpoví ohněm, ten je Bůh*“ (1Kr 18,24). Kdo by nebyl nadšený z toho božského ohně, který přijal oběť pravého proroka, oslavil uctívání Stvořitele a odhalil zradu falešných proroků, kteří uctívali Slunce! Ale naopak v nečekaném rozuzlení na konci dějin je to protivník Stvořitele, šelma ze země uctívající Slunce (alias „falešný prorok“), která prostřednictvím nadpřirozeného podvodu nechá „*oheň z nebe před zraky lidí sestupovat na zem*“ (Zj 13,13).

Je Amerika již nyní „falešným prorokem“? Přemýšlejte o obrovském náboženském a politickém vlivu, který křesťanský nacionalismus nyní celosvětově získává.

Křesťanský nacionalismus

Co je křesťanský nacionalismus? *Christianity Today* ho stručně definuje jako „přesvědčení, že americký národ je definován jako křesťanský a že vláda by měla podniknout aktivní kroky, aby to tak zůstalo. Křesťanští nacionalisté obecně tvrdí, že Amerika je a musí zůstat „křesťanským národem“ – nejen jako výsledek studia amerických dějin, ale jako normativní program pro to, čím Amerika musí být i v budoucnosti.“⁶

A jakou budoucnost si křesťanští nacionalisté představují? Tim Alberta ve své knize *The Kingdom, the Power, and the Glory: American Evangelicals in an Age of Extremism* (Království, moc a sláva: Američtí evangelikálové v době extremismu) vysvětluje: „V únoru 2023 zjistil průzkum veřejného mínění provedený Public Research Institute a Brookings Institution, že přibližně dvě třetiny bílých evangelikálů buď výslovně podporují myšlenku křesťanského nacionalismu, nebo k ní mají sympatie. Podíl bílých evangelikálů, kteří vyjádřili podporu určitým myšlenkám – [1] že vláda by měla prohlásit křesťanství za státní náboženství; [2] že být křesťanem je důležitou součástí toho být Američanem; [3] že Bůh povolal křesťany, aby vládli nad všemi oblastmi společnosti – převýšil podíl bílých protestantů hlavního proudu, bílých katolíků a protestantů jiné barvy pleti.“ Ve skutečnosti „téměř 90 procent bílých stoupenců křesťanského nacionalismu souhlasilo s tvrzením, že „Bůh zamýšlel, aby Amerika byla novou

⁶ <https://www.christianitytoday.com/2021/02/what-is-christian-nationalism/>, použito Nov. 14, 2024. (Zdůraznění přidáno.)

Vylodění
Otců
poutníků
(r. 1620)
dle před-
stav
malíře
Antonia
Gisberta

zaslíbenou zemí řízenou „evropskými křesťany“. Širší vzorek respondentů toto tvrzení odmítl v poměru dva ku jedné.⁷

Boží „nová zaslíbená země“ řízená „evropskými křesťany“ – to myslí vážně?

Pravdou je, že falešným jádrem křesťanského nacionalismu je mylná představa, že Spojené státy byly od počátku založeny na křesťanském základě. Toto tvrzení je zjevně nepravdivé. Úspěšný experiment Rogera Williamse ohledně rozluky církve a státu se stal vzorem pro vizi, kterou zakladatelé Ameriky vytvořili pro tento národ, o čemž svědčí „bezbožná Ústava“, kterou pečlivě vypracovali: „Bůh a křesťanství se v americké ústavě nikde nevyskytují, což v té době mnoho lidí rozzuřilo.“ „Kontroverze z let 1787–1788 ohledně

bezbožné Ústavy byla jednou z nejdůležitějších veřejných debat, které se kdy v Americe vedly o místě náboženství v politice. Zvítězili zastánci sekulárního státu a dnes ctíme jejich Ústavu.“⁸

Věřím, že Bůh stál u zrodu Spojených států? Určitě ano. Věřím, že naši zakladatelé chtěli vytvořit křesťanský národ? Rozhodně *ne*. „Ve smlouvě s muslimským národem Tripolisu, kterou inicioval [prezident] Washington, dokončil John Adams a ratifikoval Senát v roce 1797, zakladatelé prohlásili, že „vláda Spojených států není v žádném smyslu založena na křesťanském náboženství.“⁹ Církev a stát musejí zůstat oddělené.

Ale prosím všimněte si: rozluka církve a státu neznamena oddělení Boha a země. Ellen Whiteová jasně prohlásila: „Pán učinil pro Spojené státy více než pro jakoukoli jinou zemi, na kterou svítí slunce.“¹⁰ Bůh *požehnal* Americe. Ale o pár vět dál následuje tato smutná předpověď: „V naší zemi, která se chlubí svobodou, náboženská svoboda skončí.“¹¹

A to je ponuré varování ze Zjevení 13,12: „... [šelma ze země] vykonává všechnu pravomoc té první šelmy v její přítomnosti. Nutí zemi a její obyvatele, aby se klaněli té první šelmě“. Jak by to mohlo být ústavně možné – vládou nařízené uctívání v zemi, jakou je Amerika, která miluje svobodu a kde je církev oddělena od státu?

⁷ Tim Alberta, *The Kingdom, the Power, and the Glory: American Evangelicals in an Age of Extremism* (New York: HarperCollins, 2023), pp. 433, 434.

⁸ Isaac Kramnick and R. Laurence Moore, *The Godless Constitution* (New York: W. W. Norton and Company, 1996), pp. 27, 28. (Zdůraznění doplněno.)

⁹ Jon Meacham, *American Gospel: God, the Founding Fathers, and the Making of a Nation* (New York: Random House, 2006), p. 19.

¹⁰ Ellen G. White, *Maranatha* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1976), p. 193.

¹¹ Tamtéž.

Vliv křesťanského nacionalismu

Nesmíme podceňovat vliv křesťanského nacionalismu. Již v roce 2024 dva státy přijaly zákony prosazující veřejně křesťanské hodnoty. „Guvernér Louisiany Jeff Landry ve středu [19. června 2024] podepsal zákon, který činí tento stát jediným v zemi, který vyžaduje vyvěšení Desatera přikázání ve všech veřejných školách [od mateřských po vysoké školy].“¹² A o několik dní později „nejvyšší představitel školství v Oklahomě nařídil ve čtvrtek [dne 27. června 2024] veřejným školám, aby do výuky pro 5. až 12. třídy zařadily Bibli, což je nejnovější snaha konzervativců o začlenění náboženství do školních osnov.“¹³ Opatření obou států jsou výsledkem lobbování křesťanských nacionalistů a obě jsou napadena u soudů.

Na národní úrovni je třeba vzít v úvahu návrh Project 2025, který nedávno nově zvolenému prezidentovi Spojených států předložila nadace The Heritage Foundation.¹⁴ V této 887stránkové příručce *Manual for Leadership: The Conservative Promise* (která má sloužit jako vládní příručka pro prezidenta) je návrh, který začíná těmito slovy:

„**Sobotní odpočinek.**¹⁵ Bůh ustanovil sobotu jako den odpočinku a až donedávna se židovsko-křesťanská tradice snažila tento příkaz dodržovat

Socha Svobody, která je ikonou svobody a Spojených států

morálními a právními předpisy upravujícími práci v tento den.“¹⁶

Bez ohledu na konkrétní obsah tohoto doporučení pro ministerstvo práce by už samotný návrh zákona o práci, který začíná slovy „sobotní odpočinek“ a „Bůh ustanovil sobotu jako den odpočinku“, měl každého čtenáře zarazit. Biblická fakta jsou samozřejmě správná. Ale naléhavá otázka zní: Odkdy je úkolem vlády hájit Boha, Bibli nebo sobotu? Je zřejmé, že autoři tohoto návrhu neobhajují sedmý den, biblickou sobotu – rychle poznamenávají, „že tímto dnem by se automaticky stala neděle“. Spíše se ale

¹² <https://www.reuters.com/world/us/louisiana-requires-display-ten-commandments-all-classrooms-2024-06-19/>, accessed Nov. 18, 2024.

¹³ <https://apnews.com/article/oklahoma-bible-schools-religion-ryan-walters-d15be2f74df2ffbdbdfdc549569d06c4e>, accessed Nov. 18, 2024.

¹⁴ The Heritage Foundation, *Manual for Leadership: The Conservative Promise* (Washington, D.C.: The Heritage Foundation, 2023), p. 589 (staženo z www.project2025.org).

¹⁵ Zdůraznění v původním článku.

¹⁶ Heritage Foundation.

obávají, aby zaměstnavatelé nenutili své zaměstnance „pracovat v sobotu“ (ať už je to „od pátečního západu slunce do sobotního západu slunce“, nebo v neděli); a pokud je taková „sobotní“ práce vyžadována, musí zaměstnavatel zaplatit „za hodiny odpracované v sobotu“ o polovinu více.¹⁷

Boží varování ze Zjevení 13 říká, že tato mocnost s globálním vlivem jednoho dne nařídí uctívání nejen svým vlastním občanům, ale celému světu. To by nás mělo varovat i v souvislosti s nevinným ustanovením Projektu 2025 o mimořádné platbě ze strany vlády za dodržování náboženských svátků. Není úkolem vlády prosazovat nebo odmítat náboženství či zavádět uctívání. První dodatek Ústavy Spojených států amerických prohlašuje: „Kongres nesmí přijímat žádné zákony zavádějící nějaké náboženství nebo zákony, které by zakazovaly svobodné vyznávání nějakého náboženství.“¹⁸ A to zahrnuje i sobotu, bez ohledu na to, o který den se jedná.

Krize v budoucnosti Ameriky

Kromě křesťanského nacionalismu je dalším pravděpodobným katalyzátorem hrozivé předpovědi ze Zjevení 13 možnost velké krize v budoucnosti. Jedna katastrofa velkých rozměrů (politická, ekonomická, vojenská, teroristická, ekologická, dokonce mezinárodní), jedna masivní krizová událost, která zasáhne kontinent, planetu – a veškerá bezpečnost a jistota

budoucnosti zmizí! Vzpomínáte si na lockdowny, povinné nošení roušek a očkování během nedávné pandemie? To, co bychom nikdy nepovažovali za možné, jsme v době krize poslušně přijali.

Zjevení 13 jasně ukazuje, že když byla přijata taková drakonická opatření, muselo se něco strašně pokazit. O povaze krize není nic řečeno, vidíme pouze výsledek. Ale vzpomeňte si, jak Daniel popsal konec světa: „*Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa*

až do této doby“

(Da 12,1;

ČEP). Sám

Ježíš popsal

závěrečnou

dobu na

zemi takto:

„*Neboť*

tehdy bude

veliké sou-

žení, jaké nenastalo od počátku světa

až do nynějška, a nikdy již nenastane.

A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebylo

by zachráněno žádné tělo; ale kvůli

vyvoleným budou ony dny zkráceny“

(Mt 24,21.22).

Cokoli se v Americe v budoucnosti stane, ohrožuje existenci celé planety – včetně Božího lidu. Sociolog Michael Barkun studoval účinky katastrof a krizí na lidskou psychiku:

„Katastrofa vyvolává pochybnosti, úzkost a ovlivnitelnost, které jsou nezbytné [pro rychlou změnu systému víry]; teprve jako její důsledek

Tato mocnost s globálním vlivem jednoho dne nařídí uctívání nejen svým vlastním občanům, ale celému světu.

¹⁷ Tamtéž.

¹⁸ <https://constitution.congress.gov/constitution/amendment-1/#:~:text=Congress%20shall%20make%20no%20law,for%20a%20redress%20of%20grievances>

jsou pak lidé přinuceni opustit staré hodnoty minulosti.“¹⁹

Jak dlouho by vydržely ústavní svobody, kdyby národ zasáhla paralyzující krize a křesťanští vůdci požadovali „návrat k Bohu“ v podobě národního zákona nařizujícího uctívání? „Rychlá změna systému víry“ znamená opravdu rychlá.

V panice budoucí krize se Spojené státy ze Zjevení 13 vydávají na strašlivou a radikální cestu. „... a svádí oby-

A Spojené státy prostřednictvím svého vlastního spojení církve a státu povedou svět k uctívání Říma a jeho obrazu.

vatele znameními, která jí bylo dáno učinit před očima šelmy (z moře). Říká (šelma ze země) obyvatelům země, aby učinili obraz šelmě (z moře), která měla ránu od meče a ožila. A bylo jí (šelmě

ze země) dáno, aby vložila ducha do obrazu té šelmy (z moře), takže obraz šelmy promluvil a způsobil, aby byli zabiti všichni ti, kteří se nepokloní obrazu šelmy“ (Zj 13,14,15).

Zvažte tento prorocký komentář ke Zjevení 13 z knihy *Velké drama věků*: „Mají-li Spojené státy vytvořit obraz šelmy, musí náboženská moc [křesťanský nacionalismus] ovládnout státní správu tak, že ji církev bude využívat k uskutečnění svých cílů.“²⁰

Zjevení 13 varuje, že sjednocení církve a státu – temný způsob vlády Říma během krvavého středověku –

se bude opakovat těsně před Kristovým návratem. A Spojené státy prostřednictvím svého vlastního hybridního spojení církve a státu (křesťanský nacionalismus) povedou svět k uctívání Říma a jeho obrazu. Ale stejně jako tři mladí hebrejští přesídlenci (Da 3), kteří se odmítli poklonit babylonské soše, bude i generace Kristových následovníků těmi, kdo „nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti“ (Zj 12,11; ČEP).

Stejně jako Ježíš. Náš Spasitel totiž až příliš dobře ví, jaké to je trpět v rukou spojenectví církve a státu. Na Golgotě byli tehdy přítomni všichni aktéři:

Farizejští vůdci byli konzervativci – chtěli jeho smrt.

Saducejští vůdci byli liberálové – chtěli jeho smrt.

Herodiáni byli nacionalisté – chtěli jeho smrt.

Vládce byl pohan – chtěl ho mrtvého. Dav, bezradný a vrtkavý – i ten ho chtěl mrtvého.

Ježíš byl ukřižován kvůli propojení církve a státu. A nakonec to tak bude i s těmi, kteří ho radikálně, odvážně a pokorně budou následovat.

Máme se tedy bát? Nikdy! Jak to Ježíš vyjádřil v předvečer své popravy? „To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět“ (J 16,33; ČEP).

Dwight K. Nelson je bývalý hlavní kazatel sboru Pioneer Memorial na Andrewsově univerzitě v Berrien Springs v Michiganu.

¹⁹ Citováno v Marvin Moore, *The Coming Great Calamity* (Boise, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1997), p. 81.

²⁰ E. Whiteová, *Velké drama věků*, s. 291 (GC 443).

Když vám sirotek začne říkat: „Tati“

Vít Hněvkovský, vedoucí oddělení PR ADRA

Program BanglaKids humanitární organizace ADRA už 25 let pomáhá dětem z nejchudších rodin v Bangladéši získat vzdělání a naději na lepší budoucnost. Jaké to je vést tento projekt a jak vypadá život v jedné z nejchudších zemí světa? O tom jsme si povídali s vedoucím programu BanglaKids Kamilem Kreutzigerem, který zároveň s manželkou podporuje v Bangladéši tři děti.

Kamile, ty vedeš projekt adopce dětí na dálku v Bangladéši. Proč zrovna tam?

Bangladéš patří k nejlidnatějším a zároveň nejchudším zemím světa. Kvůli extrémní chudobě tam nechodí do školy 3,7 milionů dětí. V roce 1999 začal zubní lékař Milan Moskala pomáhat dětem na ulici v hlavním městě Dháce a díky Aleně Rusové a mnoha fajn lidem u nás

začala podpora dětí, kterou dnes nazýváme BanglaKids neboli Bangladéšské děti. Podpora dětí z chudých rodin jim vlastně zachraňuje život a otevírá dveře k lepší budoucnosti.

Máš také adoptovaného nějakého školáka nebo školačku?

Ano, s manželkou máme v Bangladéši tři krásné děti. S trochou nadsázky – zpívajícího pastora, ráznou indiánku a šikovného fotbalistu.

První je Ronjon, sirotek, toho jsme začali podporovat před 14 lety, kdy jsem ještě nepracoval v Adře. Dnes je mu 22 let, krásně zpívá a studuje teologii. Je to taková čistá duše, každé ráno

vstává ve čtyři hodiny a komunikuje s Bohem. Kvůli mně se naučil anglicky a již desetkrát jsme se spolu setkali! Říká mi „Tati“, což pro mě nebylo jednoduché, ale už jsem to přijal. Občas potřebuje povzbudit, občas nasměrovat, občas se jen sdílet. Dělá nám radost.

Druhá je Omejka, kterou před 10 lety moc chtěla moje manželka Anka. Je z kmene Garo, kde hlavní zodpovědnost za rodinu nesou ženy. Vůbec nevím, jak je to možné, ale některé povahové rysy má Omeika stejné jako moje žena. Hlavně pracovitost a ráznost. Ráda by se stala zdravotní sestřičkou. Bude jí 16 let a za ty roky hodně vyrostla. Má krásné dlouhé vlasy a opravdu vypadá jako indiánka.

Nejmladším je Drisho, bude mu 13. Maminka mu zemřela, měla slabé srdce, a otec ho opustil, takže vyrůstal s babičkou. Setkali jsme se zatím jen jednou, ale hraje skvěle fotbal, je fakt šikovný. Rád by se stal inženýrem, tak uvidíme. Třeba bude po mně.

Pro nás je přirozené dávat a dělit se. Vlastně si ani nedovedu představit, že

by tomu bylo jinak. A v údolích života mě děti podržely. Víím, že to má smysl.

Jak často jezdíš do Bangladěše?

Obvykle jednou ročně, na jaře nebo na podzim. Domlouváme spolupráci s partnerskými organizacemi a učiteli, navštěvujeme školy a děti, připravujeme různé podpůrné projekty, kontrolujeme finance. Je to intenzivní, krásné. Jednu dobu jsem uvažoval, že bych se tam přestěhoval.

Co obnáší tvá práce v ČR?

Všechno! Neskutečný komplex činností – PR, fundraising, komunikaci s dárci, firmami a partnery, projektový management, psaní článků, newsletterů a příspěvků na sociální sítě, vymýšlení různých charitativních aktivit, uzavírání smluv, rozvoj IT, programové věci...

Jedna naše kolegyně říká, že existuje pomalé pracovní tempo, rychlé pracovní tempo a pak ADRA tempo. Je to jednoznačně nejintenzivnější práce, kterou jsem v životě měl.

Získat lidi pro podporu dětí v Bangladěši není jednoduché. Je to dlouhodobější závazek. Ale jak říká jedna naše dárkyně: „Peníze, které jsem se rozhodla věnovat, mi nemůžou chybět. Něco, co nemáte, vám přece nemůže chybět.“ A její vyjádření dává smysl.

Je snadné shánět finance na tento projekt?

Je to těžké. Vážíme si každého jednotlivého darce. Je super, když se zapojí firmy a třeba se lidé na oddělení složí na jednoho školáka. To je moc fajn.

Mnohem těžší je ovšem shánět peníze na provoz. Lidé rádi podpoří školáka, ale málokdo si uvědomuje, jak náročné je to pro nás. Někdy si přeji, aby přišel usměvavý chlapík a řekl: „Líbí se mi, co děláte, tady máte na provoz.“ Provoz znamená třeba podporu

Omejka

Ronjon

organizování charitativních akcí, příspěvek na plat koordinátorky, která řeší platby a komunikuje s dárci i se školami v Bangladéši, možnost inzerce a celkové propagace apod.

Chudoba v Bangladéši je asi patrná na každém kroku. Jak vypadá? U nás si to lidé asi nedokážou představit.

Nedokážou. To by ji museli zakusit na vlastní kůži. Projít se po přeplněné ulici v Dháce, zajít do slumu, navštívit textilku, vidět spát děti na ulici za hustého provozu, pocítit paži a naléhání žebráka, vidět zoufalou maminku, která položí kojence na chodník a vedle něj krabici, do které jí lidé házejí peníze, zatímco ona se snaží někde pracovat...

Pro mnohé rodiče není vzdělání dětí prioritou. Pokud dítě může do rodinného rozpočtu přispět svou prací, žebrotou, předčasným sňatkem nebo jinak, do školy nepošlou. Ideál je, když škola zajistí dítěti i stravování, to je pro rodinu velká úleva. A tohle také děláme.

S jakými problémy se potýkáš kromě financování?

Jsou to hlavně předčasná ukončení studia, tzv. dropy. Často je příčinou nemoc nebo úmrtí v rodině dítěte, stěhování nebo rozvod rodičů. Jsou to smutné věci a je škoda, že někteří dárci pak nepokračují v podpoře jiného dítěte. Potřebných dětí jsou v Bangladéši miliony.

Ty překážky pak ale určitě kompenzuje radost. Jaké nejšťastnější zážitky bys vzpomněl?

Je jich hodně. Když třeba dítě vystupuje, dělá sestřičku nebo manažera, přijde ukázat partnera a děti, prostě radost z toho, že se jim daří. Nebo když učitel, kterému jsme se skládali na transplantaci ledviny, září štěstím a je nejlepším učitelem v oblasti. Často mě dojíímá příprava článků a fotogalerií z monitorovacích cest. To prožívám všechna setkání znovu a někdy i hlouběji. Mám rád děti a těší mě, jak rostou.

A také mám velkou radost ze spolupráce, když nás někdo podpoří, jako naposledy influencer MENT, který jel s naší ambasadorkou Justýnou do Bangladéše. Díky jeho dosahu to inspirovalo mnoho dárců.

Před třemi roky nás skvělým počinem podpořil kajakář Vavřinec Hradílek, sjížděli jsme Gangu. Aktuálně se nám rodí v hlavě další bláznivý nápad – přejet Bangladéš na rikše. Jet na rikše je strašně těžké a hledáme pro to vhodného kandidáta. S některými jsme v kontaktu, tak uvidíme, zda nám něco v roce 2026 klapne.

Potěší nás jakékoliv příspěvky na celkovou podporu projektu Bangla-Kids. Můžete je zaslat na účet: 271814436/0300, VS 705. Konkrétní dítě pro adopci či konkrétní užitečné dárky, které můžete dětem zakoupit, najdete na stránkách www.banglakids.cz. Děkuje!

Zpráva z výboru Česko-Slovenské unie CASD

David Čančík, tajemník ČSU CASD

Dne 27. dubna 2025 proběhlo v Brně zasedání výboru Česko-Slovenské unie (VČSU).

Administrativní rozhodnutí

- **Vize ČSU – V lásce sloužit, v naději žít.**

Usilujme o:

- ❖ Rostoucí církev
 - v láskyplných vztazích,
 - v osobní zbožnosti,
 - v radostné službě.

- ❖ Církev lokálně zodpovědnou,
 - církev žijící nadějí,
 - církev projevující milosrdenství,
 - církev reagující na potřeby všech generací a skupin.
- ❖ Duchovně obnovující se církev,
 - církev zmocňovanou Božím slovem.

Chceme položit důraz na oblast dětí, mládeže a misie.

- **Vize oddělení komunikace**

- ❖ Církev srozumitelná pro společnost
 - Zjednodušení webu a zacílení pro lidi vně církve.
- ❖ Weby sborů
 - Jednoduché, živé a aktuální weby sborů pod CISem (církvní databáze).
- ❖ Vizuální identita církve
 - Srozumitelné výstupy pro veřejnost nesoucí znaky identity.
- ❖ Kooperace a synergie
 - Propojení Adventu ČR, Adventu SR, MC, ŠN, SKK a oblast IT, webů a sociálních sítí pod jednu střechu – Adventistického mediálního domu (A-MEDIA).

- **Pravidla pro laické kazatele**
 - ❖ VČSU přijal jednotná pravidla pro laické kazatele pro celou ČSU.

Personální rozhodnutí a informace

- **Kaplanský výbor**
 - ❖ VČSU jmenoval kaplanský výbor ČSU ve složení:

ved. odd. kapl. služby ČSU

<i>vedení ČSU</i>	<i>Pavel Zvolánek</i>
<i>předseda ČS</i>	<i>Vurst Vít</i>
<i>předseda MSS</i>	<i>Daniel Dobeš</i>
<i>Za SZ</i>	<i>Ivana Márfoldiová</i>
<i>Za ČS</i>	<i>Miloš Drastík</i>
<i>Za MSS</i>	<i>Martin Žurek</i>

- **Koordinační skupina oddělení zdraví**
 - ❖ VČSU jmenoval koordinační skupinu oddělení zdraví následovně:

koordinátor odd. zdraví ČSU

<i>vedení ČSU</i>	<i>Jaromír Novota</i>
<i>ved. odd. zdraví ČS</i>	<i>zástupce</i>
<i>ved. odd. zdraví MSS</i>	<i>Jan Libotovský</i>
<i>ved. odd. zdraví SZ</i>	<i>admin. MSS</i>
	<i>Jaromír Novota</i>

- **Ordinace Avetika Darbiniana**

Na základě doporučení výboru kazatelského oddělení ČS CASD a rozhodnutí VČS výbor unie odsouhlasil ordinaci Avetika Darbiniana k plné kazatelské službě. Bohoslužba proběhne 28. června 2025 ve sboru Praha-Anděl.
- **Ordinace kazatelů – Marek Majtán, Rastislav Špalek**

Na základě doporučení výboru kazatelského oddělení SZ CASD a rozhodnutí VSZ výbor unie odsouhlasil ordinaci Mareka Majtána a Rastislava Špaleka k plné kazatelské službě.

- **Rozšířené povolení – Jaro Bielik**

Na základě doporučení výboru kazatelského oddělení SZ CASD a rozhodnutí VSZ výbor unie odsouhlasil udělení rozšířeného povolení ke kazatelské službě pro Jaro Bielika.

- **Návrh na prodloužení mandátů ředitelů institucí**

VČSU svým rozhodnutím prodloužil mandát stávajících ředitelů následujících institucí o pět let, tedy do 30. června 2030:

ATI (na základě doporučení jmenovacího výboru ATI) – Marek Harastej,
ADRA SR (na základě doporučení SR ADRA Slovensko) – Stanislav Bielik.

Zároveň rozhodl prodloužit mandát stávajících ředitelů následujících institucí o jeden rok, tedy do 30. června 2026:

MC (M. Babka), ŠN (T. Hajdušková), Advent SR (J. Muntág), Advent ČR (J. Kubík).

Hospodářská rozhodnutí a informace

- **Rekonstrukce – Praha – Nad Olšinami a oprava havarijního stavu – Praha-Sedlec**

VČSU se podrobně seznámil s informacemi o probíhající rekonstrukci církevního domu Nad Olšinami a také s informacemi o havarijním stavu domu Praha-Sedlec. Pro obě dvě budovy schválil prostředky pro realizaci příprav pro rekonstrukci, respektive prostředky potřebné k řešení havarijního stavu.

Příští setkání VČSU se skuteční 18. 6. (on-line) a pak 21. 9. 2025 (v Brně).

Konference o novokřtěncích

Nicole Dominguez, Andrewsova univerzita

Dne 21. ledna 1525 se v Curychu ve Švýcarsku malá skupina křesťanů zřekla křtu nemluvnat a tajně se nechala pokřtít znovu. Tento okamžik znamenal začátek hnutí novokřtěnců (anabaptistů).

Andrewsova univerzita ve dnech 3. až 5. dubna 2025 uspořádala konferenci s názvem „Anabaptist Conference: Living the Christian Life“ (Konference anabaptistů: Život křesťana) na počest 500. výročí této důležité události v historii reformace. Konference svedla dohromady mennonity a adventisty, aby „se zabývali minulostí, současností a představili si budoucnost tradic anabaptistů s důrazem na jejich trvalý vliv na křesťanskou víru, budování míru a společenský život“.

Andrewsova univerzita dlouhodobě spolupracuje s Goshen College v Goshenu ve státě Indiana a Anabaptistickým mennonitským biblickým seminářem (AMBS) v Elkhartu

ve státě Indiana. Na základě těchto vazeb se Andrewsova univerzita rozhodla uspořádat kromě oslav 500. výročí v Goshenu a AMBS také slavnostní konferenci a pozvat mennonitské kolegy z Goshenu a AMBS. Během akce byl kladen důraz na důležité prvky anabaptistického hnutí – učednictví, komunitu a mír.

Spoluorganizátor konference Abner Hernandez, asistent profesora církevních dějin na teologickém semináři Andrewsovy univerzity (SDATS), uvedl, že „konference poskytla hlubokou příležitost k teologické reflexi, historické vzpomínce a duchovní obnově“.

Upalování novokřtěnců na hranici (Anneken Hendriks, † 1571)

Hernandez komentoval význam tohoto historického milníku slovy: „Údlost, která připomněla půl tisíciletí od vzniku radikální reformace, podtrhla trvalý význam anabaptismu pro současné křesťanství, zejména pro Církev adventistů sedmého dne, která z anabaptistické tradice zdělila hluboký důraz na křest věřících, oddělení církve od státu a prvenství Písma.“

Druhým spoluorganizátorem akce byl Davide Sciarabba, odborný asistent systematické teologie a etiky na Katedře náboženství a biblických jazyků Andrewsovy univerzity.

Po uvítání a krátkém úvodu, jehož součástí byla prezentace Jiřího Moskaly, děkana SDATS, pronesl první hlavní řečník John Roth projev s názvem „Ohlédnutí zpět: Obnova, identita a autorita v raném anabaptismu“. Roth je projektovým ředitelem iniciativy „Anabaptism at 500“ (Anabaptismus po 500 letech) společnosti MennoMedia, emeritním profesorem historie na Goshen College a historikem. Tato úvodní prezentace nastolila téma pro následující diskuse tým, že nastínila historii a význam raného anabaptistického hnutí.

Druhým hlavním řečníkem byla Regina Wengerová, profesorka historie na Baylorově univerzitě. Ta se zabývala odkazem anabaptistického hnutí v raném vzdělávání a jeho propojení s místními komunitami. Obě její přednášky položily důraz na to, jak toto teologické hnutí ovlivňuje každodenní život.

Během celého víkendu se badatelé jako Denis Fortin, Yvonne Gameti Witherspoon, Heidi Campbell a Trevor O'Reggio zabývali historickým významem anabaptismu a tím, jak adventistické a mennonitské hnutí přijalo jeho principy. Mezi ústřední témata konference patřil pacifismus, učení o sobotě,

souvislost mezi anabaptistickou ideologií a sociální spravedlností a vývoj bohaté historie adventistického i anabaptistického hnutí.

V sobotu ráno se konala panelová diskuse vedená Felixem Cortezem, kde Jiří Moskala, David Boshart, Elizabeth Millerová, Teresa Reeveová a Denis Fortin rozebrali klíčové anabaptistické spisy. Diskuse se zabývala biblickými základy víry.

Sobotní bohoslužba vedená Davidem Williamsem nesla název „Obnova společenství: bohoslužby anabaptistů a adventistů“. Po bohoslužbě pokračovaly workshopy a plenární prezentace. Závěrečná přednáška Johna Reevea „Překlenutí století, budování víry: Postřehy z konference o anabaptismu“ shrnula záměr a dopad konference.

Hernandez zhodnotil setkání slovy: „Účastníci byli inspirováni svědectvím mužů a žen, kteří za velkých osobních obětí hájili biblickou pravdu tváří v tvář pronásledování. Konference sloužila nejen jako připomínka toho, jak Bůh věrně vedl svou církev v průběhu dějin, ale také jako výzva k obnovení věrnosti principu *Sola Scriptura* – principu, který anabaptisté ctili a který je základem adventistické identity a poslání.“

Hlavní řečnicí na konferenci byla Regina Wengerová, profesorka historie na Baylorově univerzitě

Když sbor zraňuje

Nicole Parkerová, Adventist Review

**„Ani nemůžu vejít dovnitř!“
Srdceryvný vzlyk mé
přítelkyně v telefonu mi
trhal srdce. „Tak moc jsem
se snažila! Oblékla jsem se
a dojela až na parkoviště
u modlitebny. Ale prostě
nemůžu!“ Její pláč zesílil.
„Ani si mne nevšimli!“**

Utěšovala jsem svou zdrcenou kamarádku a ujišťovala ji, že Ježíš se s ní může setkat i před dveřmi sboru. Pak jsem se vzpamatovala a oblékla jsem se, abych šla na bohoslužbu.

Sbor. Modlitebna. Kostel. Co se vám vybaví při těchto slovech?

Mnozí při myšlence na sbor pookřejí. Vybaví se jim kázání, společné jídlo, hudební program nebo duchovní společenství. Církev je útočištěm v krizi.

Jiným se svírá žaludek a slzy pálí v očích. Zaplavují je bolestivé vzpomínky na ubližování, pokrytectví, odsuzování a odmítnutí. Slovo „sbor/církev“ je pro ně spojeno s pokřiveným obrazem Boží lásky.

Dekonstrukce?

„Dekonstrukce“ je termín, který se v dnešních mainstreamových médiích

rychle šíří. Popisuje stále větší skupinu křesťanů, kteří odmítají organizované náboženství, nebo dokonce úplně ztrácejí víru. Ačkoli někteří k tomuto rozhodnutí dospějí skrze skepticismus nebo lhostejnost, mnoho z nich své rozhodnutí přímo spojuje se zradou a ubližením ze strany církve.

Jako zastánkyně boje proti zneužívání a manželka kazatele jsem viděla mnoho ošklivých stránek církve. Ale poté, co jsem byla svědkem jednoho obzvláště děsivého případu utajení zneužívání, jsem nakonec zjistila, že fyzicky nejsem schopna chodit do shromáždění. Když jsem seděla v modlitebně, srdce mi bušilo jako o závod. Stres mě nakonec donutil navštívit gastroenterologa. Uvědomila jsem si, že potřebuji hlubší důvody, abych chodila do sboru, a začala jsem studovat a psát deník.

To, co začalo jako zoufalá snaha udržet se v církvi za každou cenu, se proměnilo v nádherné hledání Boží blízkosti. Dokázala jsem „odstoupit“ a podívat se na širší obraz toho, co Bůh dělá ve své nedokonalé církvi. Objevila jsem mnoho důvodů, proč nás Ježíš volá, abychom v církvi zůstali, i když je to těžké. Tento článek stručně shrnuje to, co mi pomohlo uzdravit se, znovu se odevzdat Bohu a klidně se vrátit do modlitebny s ujištěním o Boží uklidňující přítomnosti.

Proč zůstat v nedokonalé církvi?

1. Bůh povolal svůj lid, aby vyprávěl celému světu o Boží lásce – a my to sami nedokážeme.

Milovat Boha, aniž bychom milovali druhé – to nenaplní Boží zákon, který je založen na vztazích (viz Mk 12,30.31). Bůh nás volá, abychom opustili svou komfortní zónu a pokorně

překonávali rozdíly, kde je to možné. Ale co když jen pozvu přátele, aby se ke mně připojili k pokojné bohoslužbě v mém obývacím pokoji (Žd 10,25)? Moje „hnutí“ je však silně omezeno časem, prostorem a mými vlastními slabostmi. Jsme „*tělo Kristovo a každý z vás jedním z jeho údů*“ (1K 12,27; viz také verše 12–31; 1K 13). Na rozdíl od stále osamělejší a individualističtější kultury v mnoha částech světa dal Bůh církvi v posledních časech *kolektivní* povolání, aby církev ukázala, jak láska vypadá v praxi – po celém světě. Aby věřící mohli toto hluboké evangelium účinně šířit po celém světě, musejí spolupracovat. To logicky vede k dalšímu bodu.

2. Aby církev mohla nést evangelium světu, musí být organizovaná.

Pevně věřím, že adventistická církev má ze všech existujících církví nejlepší systematický pohled na teologii Boží lásky. Toto poselství, které se po generace vyvíjelo prostřednictvím rozsáhlého studia Bible fundovaných teologů, je vyjádřeno ve 28 základních věroučných bodech.

Organizace církve je Bohem daný nástroj, jehož prostřednictvím můžeme sdílet tuto vizi Boží láskyplné povahy s trpícím a hledajícím světem. Ale každý z nás dostal jen několik duchovních darů, aby k tomuto poslání mohl přispět! Členové církve by měli do sebe „zapadat“, jako se doplňují kousky puzzle. Ne každý je stvořen k tomu, aby zpíval, vařil, kázal nebo organizoval tábory pathfinderů nebo letní biblická setkání. A co akce pořádané vyššími organizačními

Nakonec jsem zjistila, že fyzicky nejsem schopna chodit do shromáždění.

složkami, než je místní sbor? Kde bychom byli bez škol, zdravotnických zařízení a systému rozdělování desátků, který pomáhá předcházet problémům, jež se objevují v organizačních přístupech jiných denominací?

Organizace církve je Bohem daný nástroj, jehož prostřednictvím můžeme sdílet vizi Boží lásky.

povede ke zneužití moci. Nakonec však pochopili, že šíření evangelia do světa *vyžaduje* organizaci. Bůh chce „utkat“ církev do nádherné tapiserie – do celosvětového týmu pro velmi účinnou službu. Cílem našeho celosvětového evangelizačního poslání je šířit Ježíšovu lásku. Proto se musejí spisovatelé, kazatelé a umělci spojit s lidmi obdařenými technologickými,

Zakladatelé Církve adventistů sedmého dne se zpočátku aktivně vyhýbali vzniku organizace, protože věřili, že samotná struktura nevyhnutelně

finančními, vzdělávacími a jazykovými schopnostmi.

Průkopníci měli oprávněnou obavu, pokud jde o výzvy spojené s organizací. Bůh varoval Izrael před králem, protože jakákoli organizační struktura, která naznačuje *hierarchii*, svádí hříšníky ke spojení moci s pýchou. Veškerý hřích pochází ze semene satanova – „budu jako Bůh“ (Iz 14,14). Od prvního pokušení, kdy zaznělo „budete jako Bůh“ (Gn 3,5) vymýšlejí hříšní lidé strategie, jak se na Boží trůn posadit. Židé neuznali Ježíše jako Mesiáše kvůli své touze po nadvládě; druhé podlehnutí pokušení hierarchického myšlení uvrhlo křesťanství do zneužívání církevní vedoucí struktury v temném středověku. Není překvapením, že se satan zaměřuje na duchovní vůdce a intenzivně je pokouší, aby zkreslovali Boha tím, jak používají moc.

Snad naší nejlepší obranou proti hříchu je neustále si uvědomovat ohromující kontrast mezi tím, jak satan a Ježíš používají moc. „Satan představuje Boha jako sobeckého tyрана,

který chce všechno a nedává nic.¹ Ve vesmíru však panuje ten, kdo se obětuje pro druhé. Náš Král umývá nohy. Všemocný Král vesmíru, který nosí trnovou korunu, navždy vyvrátil satanovu lež. „Nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Fp 2,7.8). Denně nás prosí: „*Mějte tedy v sobě (stejně) smýšlení*“ (verš 5; ČSP). Pýcha a sobectví se rozplývají před slávou, která vyzařuje z Golgoty.

Dalším účinným lékem proti jedu touhy po hierarchické moci je připomínka, že církev není pouhou pozemskou organizací. Ježíš záměrně uvedl velké posláné slovy: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi*“ (Mt 28,18). Tato připomínka novým vůdcům rodící se křesťanské církve září jako maják naděje i pro církev v posledních časech. Ježíš je *jedinou* hlavou své církve.

Jelikož žádný vůdce není dokonalý, nedokonalosti vedení – a někdy dokonce i naprosté selhání – ochromí evangelizační práci církve. Chyby vůdců poskvřnily životy Noema, Abrahama, Davida, Petra a všech ostatních duchovních autorit od stvoření světa. Jedinou výjimkou byl Ježíš. Ale dokud alespoň několik členů naplněných Duchem odmítne pokušení ovládat druhé a z celého srdce přijme cestu pokory, bude organizace spíše pomocí než překážkou.

Naše celosvětová struktura neuvěřitelně urychluje naši schopnost dosáhnout Bohem daného cíle, kterým je šíření evangelia do celého světa. Nakonec však potřebujeme více než jen zefektivněné úsilí. Velké posláné z Matouše 28 můžeme splnit

pouze skrze moc Ducha svatého. A jak můžeme tuto moc přijmout?

3. Učedníci přijali moc Ducha svatého (Sk 2) až poté, co přestali hrát toxické pozemské hry o to, „kdo je největší“, a místo toho se „svorně a vytrvale modlili“ (Sk 1).

Pouze kříž může účinně čelit tělesným sklonům k sebevyvyšování. Možná je katastrofická krize jedinou cestou ke sjednocení ohledně záměru, jak to ukázalo vylití Ducha v rané církvi. Ale i mimo krizi *potřebujeme sjednocené společenství nedokonalých věřících, stejně jako jsme my sami.*

Boží charakter se projevuje v zákoně vztahů. Jsme povoláni, abychom byli obrazem Boha, ne jako jednotlivci, kteří usilují o dokonalost samostatně, *ale jako pestrá mozaika misijního společenství, spojeného obětavou láskou.* „Kristus toužebně očekává, až se v církvi ukáže jeho obraz. Kristus přijde, aby přijal svůj lid jako své vlastnictví.“² Kontext tohoto výroku je daleko od vize individualistického perfekcionismu a odkazuje na ovoce Ducha, které se projevuje v Kristově

¹ Ellen Whiteová, *Touha věků*, s. 32 (DA 57).

² Ellen Whiteová, *Perly moudrosti*, s. 32 (COL 69).

těle, když se vzdáme sebevyvyšování a obětavě začneme sloužit jeden druhému.

Pokorné spojení s rozmanitým společenstvím věřících také pomáhá napravovat sklony k extremismu nebo teologickým omylům. Poskytuje strukturu pro týdenní bohoslužby, využívá

rozmanité talenty a nabízí neustálé příležitosti k rozvíjení ovoce Ducha. I kdyby někteří jednotlivci dokázali sami udržet dokonalou teologickou a vztahovou rovnováhu, odmítání

Odmítání společenství s ostatními věřícími by nebylo zdravým příkladem pro jejich děti.

společenství s ostatními věřícími by nebylo zdravým příkladem pro jejich děti – a pro ostatní, které získají pro Krista. *Věřící potřebují společenství.*

Potřebujete ještě jeden důvod, abyste to nevzdali a nevydali se na vlastní pěst? Podívejme se na proroctví.

4. „Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat“ (2Tm 3,5). Tento verš popisuje Boží následovníky na konci časů.

Od počátku Bůh volal nedokonalé věřící, aby se sjednotili a světu vyprávěli o něm. Pšenice a plevel rostou společně až do žně, která „představuje ukončení doby milosti“.³ Zjevení nepopisuje žádný magický unik z vlašné Laodiceje, symbolizující církev poslední doby. Postavit se proti zlu ve vlašné církvi bude na konci časů jistě nutností, protože „vychladne láska mnohých“ (Mt 24,12). Ale jak říká teoložka Diane Langbergová: „Jsme Boží disidenti... Nikdy nesmíme souhlasit s ‚ochranou‘ Božího jména tak, že budeme omlouvat bezbožnost. V Ef 5,11 nás Pavel varuje, abychom se nepodíleli na skutcích temnoty, ale naopak je odhalovali. Pochopte, že sami změnit celý systém nemůžete; k tomu nejste povoláni. Přesto máme o něm říkat pravdu... Lidé jsou úctyhodní, stvoření k Božímu obrazu. Systémy však ne. Mají hodnotu pouze díky lidem, kteří v nich žijí a kterým slouží. A s lidmi, ať už s jedním, nebo s mnoha, se má zacházet tak, jak by s nimi jednal Ježíš Kristus.“⁴

Proroci byli kamenováni proto, že potřebné pokárání není nikdy vřele přijímáno. Proč bychom měli očekávat, že odpor proti zlu bude na konci časů menší?

Ježíš nebyl příkladem povrchního mírotvůrce, ale skutečného tvůrce míru. Rozhňeval duchovní vůdce, dokonce si upletl bič a převracel stoly. *Boží sláva povstává proti hlubokému zlu v církvi.* Ale pokárání je nejúčinnější, když přichází zevnitř. Ježíš pokračoval

³ Ellen Whiteová, *Perly moudrosti*, s. 34 (COL 72).

⁴ Diane Langberg, *Redeeming Power: Understanding Authority and Abuse in the Church* (Grand Rapids, Mich.: Brazos Press, 2020), pp. 86, 87.

v setkávání s židovskými věřícími, zatímco nesmlouvavě káral zlo.

Mírotvorci musejí být opatrní: sebevyvyšování je past, která se může obrátit proti nim. Pokora je naší jedinou obranou proti nechutnému pokrytectví. Pravda musí být řečena v lásce, naším cílem má být záchrana člověka. Při napomínání musíme projevat mírnost, protože víme, že se můžeme zodpovídat před soudem za dobře míněné činy, které však druhým ubližovaly.

Proč zůstávám v církvi

„Je to Boží církev. *Neodejdu*.“ To mi často říká má zoufalá přítelkyně z úvodu tohoto článku.

Od knihy Genesis po Zjevení Písmo opakuje zaslíbení, že *Boží sláva se zjeví v jeho církvi*. Jak píše Ellen Whiteová: „Ačkoli v církvi existuje zlo a bude existovat až do konce světa, církev v těchto posledních dnech má být světlem světa, který je pošpiněn a demoralizován hříchem. Církev, oslabená a nedokonalá, potřebující napomenutí,

varování a radu, je jediným předmětem na zemi, kterému Kristus věnuje svou nejvyšší pozornost.“⁵ Dále vysvětluje: „Bůh si vyvolil církev, aby se stala nástrojem ke spasení lidí. Byla založena, aby sloužila, a jejím posláním je přinášet světu evangelium ... skrze ni i nebeské vlády a mocnosti (viz Ef 3,10) nakonec poznají úplný a dokonalý projev Boží lásky.“⁶

Pravá Boží církev není pouhou organizací. Je to hnutí lidí, kteří společně šíří Boží lásku.

Ježíš je naší hlavou; svět je naším misijním polem. Jeho lid se musí sjednotit, aby naplnil Ježíšovu modlitbu: „... aby byli

vedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mne poslal“ (J 17,23).

Nicole Parkerová je autorkou knihy *Pohádky Exodu, učí na Southwestern Adventist University v Tennessee. S manželem Alanem mají čtyři děti.*

Pravá Boží církev není pouhou organizací. Je to hnutí lidí, kteří společně šíří Boží lásku.

⁵ Ellen G. White, *Counsels for the Church* (Nampa, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1991), p. 240.

⁶ Ellen Whiteová, *Poslové naděje a lásky*, s. 9 (AA 9).

Solidarita bez hraníc

Pomoc pre seniorov v Černihivskej oblasti na Ukrajine

Martin Pavelka, programový riaditeľ ADRA Slovensko

V spolupráci s našimi partnermi sme úspešne doručili 20 zdravotníckych polohovateľných lôžok z Nemecka pre seniorov v Černihivskej oblasti na severovýchode Ukrajiny.

Práve solidarita starších ľudí, ktorí sú v týchto ťažkých časoch nositeľmi nádeje, nepozná vekové ani štátne hranice.

Lôžka, ktoré nám daroval nemecký domov seniorov Evangelische Altenhilfe Krefeld, budú poskytovať kľúčovú pomoc najzraniteľnejším – seniorom a osobám so špeciálnymi potrebami, ktorí čelia každodenným výzvam, spôsobených vojnovým konfliktom na východe Ukrajiny. S touto iniciatívou sa angažovali aj dobrovoľníci z mesta

Velbert, ktorí pripravili 100 balíkov s potravinami, zimným oblečením a hygienickými potrebami.

ADRA Slovensko sa zhostila kľúčovej úlohy pri zaistovaní, aby pomoc dorazila na správne miesto na Ukrajine. Doprava zásielky z Nemecka do nášho skladu v Trenčíne je iba prvým krokom. S nasadením našich zapálených dobrovoľníkov všetko starostlivo balíme na palety a dopĺňame o ďalšie potrebné vybavenie, ako sú invalidné vozíky, keramické riady, práčky a hygienické potreby. Následne zabezpečujeme colné odbavenie a organizujeme odoslanie kamióna na jeho dlhú cestu.

V Černihive na nás čaká skupina dobrovoľníkov pripravená vyložiť zásielku v centrálnom sklade a následne dopraviť potrebné vybavenie do domov pre seniorov. Potravinové balíky následne prerozdeľujeme priamo do rúk tých, ktorí prišli o domov a sú odkázaní na pomoc iných.

Za týmto úspechom stoja dobrovoľníci, ktorí, i keď sa nepoznajú, spoločne zdieľajú hodnoty, ochotu a čas, aby zmiernili utrpenie tých, ktorí trpia na druhej strane Európy. Našou prioritou je prepojiť tieto dobré srdcia a vytvárať pozitívny vplyv

na životy tých, ktorí to najviac potrebujú. Práve v tejto misii nachádzame naše skutočné poslanie.

Projekt evangelizace, který může začít i u vás

Veronika Filipová

Možná jste o něm už slyšeli. Možná vás někdo pozval nebo o něm slyšíte poprvé. Přesto již více než deset let patří k nejuchopitelnějším a nejvíce přijímaným nástrojům evangelizace napříč všemi církvemi. Série přátelských setkání, při kterých se v uvolněné atmosféře mluví o víře, životě a smyslu, nepředpokládá žádné předchozí znalosti Bible ani příslušnost k církvi. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, obývacích pokojích, barech i jinde.

Pokud přemýšlíte ve svém sboru o evangelizaci nebo o zábavné formě, jak se otevřít veřejnosti, může být Alfa tou správnou volbou. Navíc je teď asi nejlepší čas k seznámení a přihlášení k letošnímu ročníku, který začne v září.

Přirozená a citlivá forma evangelizace

Zrodila se v 70. letech v anglikánském sboru Holy Trinity Brompton v Londýně jako interní kurz pro nové křesťany. Brzy se však ukázalo, že má mnohem větší potenciál. Když byl v 90. letech přepracován Nicky Gumbel do podoby otevřených večerů pro hledající, začal se šířit napříč denominacemi a kontinenty. V dnešní době často hledáme něco hlubšího, co dává smysl. Alfa nabízí prostor, kde se člověk může ptát, sdílet, hledat a být přijat. Dnes se Alfa kurzy pořádají ve více než 100 zemích a ve více než 100 jazycích. Samozřejmě i v češtině.

Jak kurz probíhá?

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Každé setkání se zabývá

některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Nena- jdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: jídlo, promluvu a rozhovor o tématu. Vše začíná jídlem. Ať už se jedná o skupinu přátel kolem kuchyňského stolu, nebo něco jednoduchého ke kávě. Jídlo lidi spojuje. Platí to i o Alfě. Je asi nejpřirozenější pří- ležitostí k seznámení se a navázání přátelství. Následuje promluva. Pro- mluvy jsou připraveny tak, aby zaujaly a inspirovaly k rozhovoru. Zpravidla trvají 30 minut, přednáší je řečník nebo je lze pustit z videa. Otevírají důležité otázky ohledně víry, vykládají základy křesťanství. Probírají témata, jako jsou: Kdo je to Ježíš? Jak najít víru? Proč a jak se modlit? nebo Jak nás Bůh vede?

A nakonec je diskuse. To je asi nejdů- ležitější součást každé Alfy. Je to příle- žitost poslechnout si reakce ostatních a upřímně sdílet svůj vlastní pohled na věc v přátelském a otevřeném pro- středí.

Alfa bývá impulsem k založení no- vých skupinek nebo mládeží. Ze zku- šeností víme, že pokud si na setkáních lidé, jak se říká sednou, setkávají se dále i po samotném kurzu.

Jak se přihlásit?

Pokud vás Alfa zaujala, zeptejte se svého kazatele, zda se chystá i ve vašem sboru nebo navštivte web www.kurzyalfa.cz, kde najdete aktuál- ní seznam kurzů po celé republice.

Přirozeně sdílet víru, vytvá- řet prostor pro upřímné otázky a být svědky prvních kroků k Ježíši.

Tak popisuje svou zkušenost s Alfa kurzy kazatel Stanislav Lanc, který se po předchozích úspěších rozhodl zorganizovat kurz i v malém sboru v Jičíně. Přinášíme vám inspirativní

rozhovor o odvaze, modlitbě, spolu- práci a radosti z duchovních začátků, které mu do jeho kazatelské zkuše- nosti přineslo zapojení se do čím dále oblíbenějších kurzů Alfa. Pokud vám teď Pán klade na srdce evangelizační službu, nebo dokonce nad Alfou pře- mýšlíte, je možné, že vám tento roz- hovor odpoví na některé z vašich otázek.

Co vás vedlo k rozhodnutí uspořádat Alfa kurz právě v Jičíně a proč jste do toho šel osobně?

Měl jsem již dobrou zkušenost s pořádáním Alfy v Pardubicích a Přelouči.

Jak si myslíte, že si dnes stojí myšlenka evangelizace ve sborech CASD?

Obecně si lidé uvědomují zodpovědnost za šíření evangelia, ale skutečně aktivní bývá jen část sboru, spíše jednotlivci. To ale není chyba. Chápu to spíše jako jeden z projevů duchovního obdarování. Také ostatní se snaží využít příležitosti, když se jim naskytne: pohovořit s někým, předat přání, knihu apod.

Jaká byla vaše osobní očekávání od kurzu a naplnila se během jeho průběhu?

Při první Alfě v Pardubicích jsem byl velmi zvědavý. Byl jsem v kontaktu s bratrem Hambálkem z Církve bratrské, který měl s Alfou bohaté zkušenosti. Od něj jsem čerpal první poznatky.

Věděl jsem, že nemohu mít nerealistická očekávání, ale víru ano. Přirozeně jsem měl i obavy – kdo přijde a zda lidé vydrží.

Skutečnost byla pro mě povzbudivá. Pozvaní lidé přišli a přivedli ještě někoho dalšího. Pokud si dobře vzpomínám, většina účastníků docházela až do konce.

V Jičíně jsem tuto otázku otevřel v našem malém sboru a byla přijata pozitivně. Někteří pozvali své známé či příbuzné a tito lidé přišli. Setkání byla malá, téměř rodinná, ale o to krásnější.

Jak jste vnímal podporu a zájem ve vašem sboru Církve adventistů sedmého dne při přípravě kurzu?

Členové sboru byli ochotní a pomohli s tím, co bylo třeba. Nejnáročnější byla příprava pohoštění na každý týden, ale všichni se jí dobře zhostili. Vždy bylo něco dobrého – chlebičky, ovoce, čaj, minerálky.

Jak probíhala samotná organizace kurzu? Co bylo nejsložitější, a co vás naopak mile překvapilo?

Uspořádali jsme organizační setkání, kde jsme si vysvětlili smysl kurzu, rozdělili role a modlili se za celý průběh. Přemýšleli jsme, zda vše v malém počtu zvládneme. Měl jsem radost z ochoty a pozitivního přístupu všech, ač v Jičíně do toho šli poprvé.

Kolik lidí tvořilo organizační tým a jak jste si rozdělovali role a zodpovědnosti?

Protože jsme měli jen jednu skupinu, nebylo to náročné. Ve třech až čtyřech lidech jsme si rozdělili přípravu občerstvení, čaje a vody. Každý zároveň přispěl k příjemné atmosféře večerů: naslouchal, modlil se, zapojoval se do diskusí a byl laskavý – což je v tomto sboru vlastně přirozené.

Jak vlastně takové Alfa kurzy probíhají?

Líbí se mi jejich přirozený průběh: setkání u lehké večere, malé sdílení, přednáška a následná diskuse k tématu.

V čem vidíte největší přínos Alfa kurzů pro vaši církev a místní společenství?

Je to skvělý způsob, jak přirozeně sdílet základy evangelia s lidmi, kteří nás trochu znají, ale nejsou pravidelnými návštěvníky bohoslužeb nebo zatím neměli zájem o hlubší studium Bible.

Pro členy sboru je nádherné být u toho, když někdo začíná projevovat zájem o Ježíše a někdy se i rozhodne pro život s ním. To je zkušenost, která člověka velmi povzbudí. Navíc si odnášíme myšlenky a ilustrace, které můžeme použít při dalších osobních setkáních.

Jak jste vybírali témata a připravovali jednotlivá setkání? Využívali jste oficiální materiály Alfa kurzů, nebo jste je nějak upravovali?

Už v minulosti jsem si zpracoval všechny původní přednášky a vytvořil k nim prezentace. Každé téma přednáším naživo s doprovodem obrázků a textů. Občas něco aktualizuji, ale základ zůstává.

Bylo něco, co vás během kurzu zaskočilo nebo co jste museli řešit neplánovaně?

Nevybavuji si nic zásadního.

Myslíte si, že jsou tyto kurzy vhodné pro české prostředí?

Ano, myslím, že ano. Znam některé námitky, ale nepovažuji je za obecně platné. Vždy je třeba přizpůsobit obsah i způsob vedení místnímu prostředí a lidem.

Vedle srozumitelného a poutavého podání témat považuji za klíčové vytvářet správnou atmosféru – ducha lásky a přijetí – a samozřejmě je důležitá modlitba a působení Ducha svatého.

Klíčová je i moudrost vedoucího týmu vystihnout správný okamžik: kdy něco ponechat otevřené a kdy někoho povzbudit či vyzvat k rozhodnutí pro Krista.

Jaká byla zpětná vazba od účastníků – co je nejvíce oslovilo, případně co by sami změnili?

Zažil jsem různé reakce. Někteří poděkovali a tím to pro ně skončilo. Jiní začali navštěvovat naše pobožnosti, někteří byli později pokřtěni.

Při posledním kurzu v Jičíně nám jeden účastník děkoval, že kurz pro něj byl velmi přínosný. Začal nepravdělně navštěvovat bohoslužby a vedoucí sboru s ním dál studoval Bibli.

Vnímáte, že Alfa kurz ovlivnil atmosféru ve vašem sboru? Pokud ano, jak konkrétně se to projevilo?

Myslím, že to všechny povzbudilo a byl to pro nás krásný zážitek. Já jsem se mezitím přestěhoval na jiné místo, takže už nemám možnost s nimi v Jičíně pokračovat, ale věřím, že by do toho šli znovu.

Šel byste do toho znovu, případně, zda byste tyto kurzy opět doporučil?

S Boží pomocí a s pomocí nadšeného týmu chceme letos na podzim realizovat kurzy v Hradci Králové a v Jaroměři a už se na to těším.

Považuji však za důležité mluvit s lidmi ve sboru dlouhodobě – ale spoň půl roku až rok dopředu, modlit se za to a vést je k přemýšlení, koho by osobně mohli pozvat.

Rozhovor vedl Jan Škraňka.

Žádný pohyb není špatný

Robert Žižka

Více než devadesátka zájemců o lepší zdraví, většina z nich aktivních lektorů místních Klubů zdraví z Čech, Moravy i Slovenska, se setkala na školení o pohybu, které Oddělení zdraví ČS Unie CASD uspořádalo v hotelu DCM Selský dvůr ve Strážovicích ve dnech 8.–11. května 2025.

Přednášející Martin Matyk v úvodu první ze série svých přednášek citoval slova Žalmu 139,14: „*Tobě vzdávám chválu za činy, jež budi bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.*“ V duchu tohoto verše mohli účastníci v průběhu celého semináře žasnout nad zázraky Božího stvoření.

Dr. Martin Matyk (nar. 1983 v Kladně) je bývalý německý špičkový inline bruslař, sportovní vědec a osobní trenér. Ve své práci se věnuje kvalitativním aspektům koučování, tréninku a pohybové praxe. Na koncepční úrovni vychází z interdisciplinárního pojetí biopsychosociálního zdraví.

V roce 2010 získal magisterský titul v oborech sportovní vědy, sportovní medicína a psychologie na univerzitě ve Frankfurtu a v roce 2018 doktorát v oboru sportovní vědy na univerzitě ve Würzburgu.

Dr. Martin pracuje nejen s vrcholovými sportovci, ale také se sportovci rekreačními, vedoucími pracovníky, firmami nebo kluby, kde jsou lidé, kteří chtějí svou kvalitu života nebo výkonnost trvale zlepšit. Jeho cílem je nejen dosáhnout fyzických změn, ale také zprostředkovat hluboké porozumění vlastnímu tělu. Svým klientům pomáhá

rozvíjet holistický životní styl, jenž má pozitivní vliv na jejich každodenní život.

Seminář obsahoval nejen množství teoretických poznatků, ale přednášející předával i své bohaté zkušenosti. Významnou součástí byla také praktická cvičení. Seminář byl sestaven z pěti hlavních témat: **1. Jak vlastně funguje lidské tělo, 2. Konec bolesti, porozumění zádům a kolenům, 3. Síla vs. vytrvalost: co přináší víc? 4. Jaká strava je opravdu zdravá? 5. Jak si dlouhodobě udržet motivaci.**

Některým z účastníků jsem ke konci semináře položil pár otázek: Jaké jsou tvé dojmy ze školení? Co tě nejvíc oslovilo? Co si z něj praktického odnášíš, nějaké předsevzetí?

Jana Babincová: Přijela jsem s očekáváním, že získám motivaci k pravidelnému pohybu; hodně mě zaujalo, že byl zmíněn i vztah mezi pohybem a sociálními interakcemi, mezi psychikou a fungováním lidského těla. Člověk někdy u lékaře získá dojem, že v důsledku určitých zdravotních problémů by měl omezit některé pohyby. Dlouhodobá praxe přednášejícího však ukazuje, že vždy je nějaká možnost konkrétní pohyb procvičovat a udržovat si tak svěžest. Pro mě je velkou motivací zařadit i do

nabitého denního programu aspoň pár minut cvičení. Seminář hodnotím veskrze kladně; doporučila bych každému poslechnout si něco tak povzbudivého a zajímavého.

Daniela Konečná: Asi ze všeho nejdůležitější byl pro mne poznatek, že mé zdraví ovlivňuje moje psychika, v mém případě to, jak se stavím k druhým lidem. Uvědomila jsem si, že k některým osobám ze svého okolí musím najít jiný vztah. Velice mi to pomohlo a jsem za to vděčná Bohu – a také našemu přednášejícímu. Byl skvělý – ještě jsem nezažila, aby lektor nechal posluchače klást takové množství otázek, na které se poctivě snažil odpovědět.

Alena Hladíková: Vzhledem k tomu, čemu se profesionálně věnuji, tedy cvičení Evminovou metodou, mne nejvíce zaujalo, jak řešit bolesti ramen, kyčlí a kolen. Jsem moc ráda za vysvětlení, jakým způsobem postupovat. Zaujala mne také dechová cvičení, jak si můžeme uvolnit hrudní páteř, s tou mají klienti často problém. Atmosféra byla skvělá a můj dojem z přednášejícího velmi dobrý.

Jan Mička: Pro mě bylo zajímavé, že přednášející potvrdil, co čteme i u Ellen Whiteové, že výživa má vliv na mysl a fyzické zdraví. Hodně mne překvapil

a zaujal test očních „kliků“, který opravdu přispěl u řady z nás k uvolnění hlavy či ramene, i to, že vhodně zvolené barvy dokážou uklidnit nervovou soustavu a člověk je schopen většího rozsahu pohybu. Obě dvě tyto věci chci zkoušet a praktikovat.

Bohumil Kern ml.: Nestává se často, aby přednášejícím byl bývalým vrcholovým sportovcem. Přednášky Martina Matyka jsou odrazem praxe – zejména praxe vrcholového sportovce. Současně jde o člověka, který je adventista, zná principy zdravotní reformy a velmi pěkně propojuje tělesný rozměr s psychikou a duchovním zdravím. Určitě nejsilnější pro mě bylo, když ukázal průřez stehnem mladého sportovce, sedavě žijícího muže přes sedmdesát a stejně starého triatlonisty, kdy mezi mladým a starším sportovcem nebyl znát žádný rozdíl – pouze svaly a minimum tuku. To mne motivuje sportovat, nikoliv jen nárazově, ale každý den trošku, být aktivnější na každodenní bázi.

Květa Šlemínová: Pobyt tady se mi moc líbil. Krásné ubytování i okolní příroda. Řečník mne zaujal svou erudicí i vystupováním. Líbilo se mi, že jsme si mohli

mnohé cviky vyzkoušet, Martin nám všechno trpělivě vysvětlil a ukázal. Jeli-kož nosím brýle, zaujala mne myšlenka, že je dobré hned ráno bez brýlí nastavit tvář slunečnímu svitu. Nebo že bolest je informace, kterou nám tělo dává. Většinou jí předchází nějaká doba, kdy se v těle něco děje, ale my tomu nevěnujeme pozornost – což není dobré. A také příklad malého dítěte, které je neustále v pohybu – skáče, hybe se. Určitě chci některé cviky zařadit do svého běžného života.

Eliška Rezníčenko: Líbí se mi, že jako zdravotní misionáři se můžeme potkávat a předávat si informace. Dlouhou dobu pak z toho čerpám a podělím se i s přáteli. Možná že vytvoříme nějaký Fit klub, klub cvičících při setkávání Klubu zdraví. Nejdůležitější myšlenkou z celého školení pro mne bylo, že lidé mají hodně stresu a ze stresu vyvstávají bolesti. Mnohdy je tak lepší řešit stres než pouze nějakou konkrétní bolest – řešit příčinu.

Ivana Hlouchová: Musím říct, že jsem byla nadšena přednášejícím, který vnímá tělo komplexně, což považuji za velmi důležité. Nejde jen o cvičení, je zde

i ta rovina duševní a duchovní. A jedna myšlenka, která ve mně určitě zůstane, je, že žádný pohyb není špatný.

Romana Kováříková: Moc se mi tady líbilo, opravdu, řekla bych, že jsem byla až nadšená. Informace ohledně zdraví, životního stylu, stravy, možná i nějaké diagnózy a zdravotních problémů, to jsou témata, která mě moc zajímají. Přednášky byly na vysoké odborné úrovni – jde o člověka, který to nemá jen nastudované, ale předává i praktické zkušenosti ze svého života, je navíc, podobně jako já, sportovec. Nejsem členem vaší církve, ale jsem na životní cestě, hledám, hodně se zajímám o psychologii, o fungování mozku, o hormony a podobné věci. Příjemná atmosféra, nádherný hotel, úžasná strava, skvělí lidé.

Antonín Hloucal: Asi nejdůležitějším poselstvím pro mne bylo, že žádný pohyb není špatný – to je samo o sobě velice zajímavá úvaha. Věřím, že mi získané poznatky pomohou vylepšit můj denní program, že se mi díky nim podaří něco udělat se svojí nepřilíš uspokojivou fyzickou kondicí. Velice mne oslovila i sobotní recitace účastnice ze Slovenska o tom, abychom rozbalili svůj dar. Myslím, že se jedná o motivující a aktuální poselství pro každého z nás – abychom se zamysleli nad tím, čím můžeme být užiteční svému okolí, co přinést, co je naším úkolem, i když si možná můžeme myslet, že nejsme ti praví nebo dostatečně schopní.

Maria Hletková: Vždycky jsem si myslela, že když se objeví bolest, měli bychom ji zastavit tím, že se přestaneme hýbat – což je vlastně úplný opak toho, co nám Martin říkal. Překvapilo mě to a zároveň povzbudilo; mám totiž manžela, který velmi špatně chodí a v podstatě sedí a sténá. Takže jej mohu povzbudit, že když se bude více hýbat, mohou bolesti ustoupit. Také mě překvapilo,

že bolest a funkční porucha spolu nemusejí souviset. Že může být funkční porucha, která nebolí, a může být bolest, která nemá funkční poruchu v pozadí. Že za spoustou bolesti v těle nemusí být fyziologie, ale psychika. Že tělo bolí, protože trpí a takto nám to dává najevo. To byla pro mě silná myšlenka. Martin je úžasný, bezprostřední, je vidět, že má všechno promyšlené a propracované, že se na člověka dívá komplexně. Informace i způsob, jakým je předával, byl úžasný. Vtipný, profesionální a lidský, což mě opravdu zasáhlo. Celková atmosféra skvělá. Při sobotní škole jsem byla vděčná za to, že když otevřeme své srdce, nemusíme se bát – naopak, že tím někdy můžeme pomoci někomu, kdo třeba zažívá něco podobného.

Anka Kreutziger: UVědomila jsem si zde, že bolest a pohyb se hodně týkají hlavy, takže to byla první věc, kterou si odnáším. A líbila se mi kombinace teoretických přednášek s praktickými ukázkami, kdy se šlo do jednoduchých věcí, nic složitého, včetně motivačního faktoru – že to člověk prostě potřebuje. Zjistila jsem, že věřím některým mýtům: že se musím přizpůsobit, že tohle neumím a tohle neumím, ale není to pravda. Celkově se mi školení líbilo, rozhodně je doporučuji.

Evangelizace v Mexiku přináší ovoce

Libna Stevensová, Inter-American Division News

Církev adventistů sedmého dne v Interamerické divizi (IAD) oslavila konec intenzivního misijního úsilí ve svých 25 sdruženích ve speciální, živě vysílané bohoslužbě se křty z Tuxtla Gutiérrez v mexickém státě Chiapas v sobotu 26. dubna 2025.

Evangelizační program s tématem „El Cielo Te Espera“ (Nebe na tebe čeká) se konal v Expo Convenciones Chiapas a na programu byly stovky křtů na místech, která se přidala k tisícům dalších v celém regionu.

„Je to nádherná oslava toho, co Bůh během posledních pěti let učinil prostřednictvím pastorů a laiků v Interamerické divizi,“ řekl Balvin Braham, viceprezident IAD, který má na starosti evangelizaci a je hlavním organizátorem akce.

Od ledna se kazatelé, starší sborů, vedoucí malých skupin a členové církve aktivně věnují sousedům,

přátelům, spolupracovníkům a dalším lidem prostřednictvím biblického studia, kampaní a evangelizačních iniciativ.

Evangelizační úsilí v Chiapasu

Jen v Chiapasu očekávají vedoucí církve přes 20 000 křtů, což je historický milník překračující loňský celkový počet křtů v Mexické unii Chiapas.

K této evangelizaci se připojilo více než 130 hostujících evangelistů a řečníků z církevního rádia Adventist World Radio a teologických škol. Kázali v parcích, různých sálech,

Mexický
stát
Chiapas

komunitních centrech a modlitebnách. Zvali lidi, aby následovali Krista.

„Je to velké požehnání a příležitost pro církve, aby dále rostla v plnění svého poslání pod vedením tolika lidí, kteří přišli do této unie posílit Chiapas v jeho misijní práci,“ řekl Ignacio Navarro, předseda Mexické unie v městě Chiapasu. „Adventistická církev v Chiapasu vždy vynikala jako společenství se silným misijním zaměřením a nyní vidíme, že toto úsilí přináší plody.“

Vedoucí odhadovali, že do konce dubna přibude do církve přibližně 25 000 nových členů.

„Členové naší církve se zapojili na sto procent a při přípravě odvedli mimořádnou práci,“ řekl Navarro.

Evangelizace v akci

Kent Price, ředitel pro osobní službu Atlanticko-karibské unie, uspořádal setkání v adventistickém sboru Agua Azul v Tuxtla Gutiérrez a byl povzbuzen zapojením církve.

„Jsem v Chiapasu poprvé a viděl jsem, jak jsou lidé otevření evangeliu,“ řekl. „Během sobotní výzvy k pokání

přišli tři osoby, aby se nechaly pokřtít, a více než 20 lidí požádalo o modlitby.“

V adventistickém sboru Patria Nueva Central bylo 19. dubna během zvláštního obřadu oceněno 60 ze 125 osob, které dokončily studium Bible.

„Všichni jsou připraveni na křest,“ řekl Melchor Ferreyra, ředitel pro osobní službu IAD. Následující den se ve sportovním centru Patria Nueva sešlo přes 1 200 lidí, aby si vyslechli kázání bratra Ferreyry o naději v Ježíši. Tři lidé byli pokřtěni a podle místních vedoucích se každý večer v týdnu očekávají další křty.

Křest čtyř lidí ve sportovním centru Patria Nueva v Tuxtla Gutiérrez v mexickém státě Chiapas

V Ekvádoru pokřtěno sedmnáct lidí

Andrea Delgadová a Norka Choqueová, Adventist News Network

Adventistické sociální centrum Bethel, založené díky osobní obětavosti místního adventisty, pokračuje v proměňování životů prostřednictvím uzdravování a evangelizace.

Mládež z Centra sociální pomoci Bethel Adventist se účastní aktivit Impacto Esperança

Inspirován osobním povoláním prodal Fulton Mero, šedesátiletý člen Církve adventistů sedmého dne, svůj majetek a založil v jižním Ekvádoru adventistické sociální

centrum Bethel. Centrum již tři roky slouží jako místo uzdravení a evangelizace pro lidi bojující se závislostmi.

„Řekl jsem Bohu, že nechci pracovat pro svět, ale pro něho,“ svěřil se Mero. „Prodal jsem tedy svůj majetek a investoval do vybudování centra, kde již tři roky kážeme Boží slovo.“

Mero, který pochází z adventistického sboru Eloy Alfaro v okrese Misiónes v Mantě, spadající pod Jižní ekvádorskou misii (MES), vysvětlil, že jeho rozhodnutí založit centrum vycházelo z jeho vlastního boje se závislostí, který prožil před mnoha lety.

„Od založení centra tudy prošlo 80 lidí a 60 z nich bylo pokřtěno,“ řekl Mero. „Když odejdou, nasměruji je do sboru nejbližšího jejich domovu, aby mohli pokračovat v růstu ve víře, sdílet své svědectví a kázat.“

Podpora komunity a evangelizace

Navzdory přetrvávajícím finančním problémům se Meroův závazek k misii nezměnil. Aby vyřešil nedostatek potravin, založil za centrem komunitní zahradu, která pomáhá živit jeho klienty.

Rehabilitace
v Centru
sociální
pomoci
adventis-
tů Bethel

Mero zdůraznil, že podpora místních adventistických sborů je nezbytná. Každý víkend členové církve z celého okrese přijíždějí, aby pomohli s potřebami centra a zároveň se účastnili evangelizačních akcí pořádaných přímo na místě.

„Chci být světlem v tomto světě,“ řekl Mero. „Je mnoho lidí, kteří trpí a nevědí, jak uniknout z propasti. Prostřednictvím tohoto sociálního centra jim chceme pomoci najít Spasitele – jediného, kdo nabízí příležitost začít znovu. Nic jsem neztratil; můj skutečný zisk je v Kristu.“

Významná služba

Adventistické sociální centrum Bethel je prvním adventistickým centrem pro léčbu závislostí v jižním Ekvádoru. Slouží především jako centrum evangelizace, kde se po celý rok konají přednášky a další aktivity podporované církví.

Během nedávného velikonočního programu sedmnáct obyvatel sociálního centra odevzdalo svůj život Kristu

a 15. dubna 2025 bylo v centru pokřtěno.

Křest
v adventistickém
centru
sociální
pomoci
Bethel

Afghánistán (3/3)

Pavel Novotný

Hussain Mudaryas se na internetu podělil o to, jak se dozvěděl o Kristu.

Jednoho dne čekal na autobus. Po protější straně ulice šel velice nervózní Rus. Najednou prudce odbočil a rychle přešel cestu. Rozhlédl se, spěšně z tašky vytáhl nějakou knihu, vytrhl z ní pár listů a podal je dotyčnému. Pak se mu podíval do očí. Vytrhl ještě několik dalších listů a spěšně odešel. Muž doma vyndal listy z kapsy a začal je číst. Byly to pasáže z Matoušova a Lukášova evangelia. A ty Hussainovi proměnily život. Nebylo to ze dne na den, ale touha po Ježíši ho už nikdy neopustila a po několika letech v Indii odevzdal svůj život Kristu.

Podle nepotvrzeného svědectví oběsil Tálibán v roce 1998 dva křesťany. Islámští militanti také údajně popravili jednoho muslimského duchovního za propagaci křesťanství.

Dne 5. srpna 2001 zatkl Tálibán 24 zaměstnanců humanitární organizace Shelter Now, která stavěla domy pro uprchlíky a chudé rodiny. Bylo mezi nimi šestnáct Afghánců a osm cizinců z Německa, USA a Austrálie. Dne 10. září 2001 publikovala média zprávu o tom, že byli obviněni z šíření křesťanství a odsouzeni k smrti. Druhý den byla média plná zpráv o teroristických útocích v USA, ale Afghánistán se měl brzy vrátit do hledáčku světové pozornosti. Cizinci, především dva Američané, se stali politickou kartou a americká vláda v listopadu 2001 vyslala vojenskou misi, která rukojmí vysvobodila.

V únoru 2006 skončil ve vězení kvůli tomu, že se stal křesťanem, Abdul Rahmán. Už v březnu ho ale pod silným nátlakem zahraničních vlád propustili.

V červenci 2007 zajal Tálibán v provincii Ghazni 23 jihokorejských misio-nářů. Než se Tálibán a jihokorejská

vláda dohodli na podmínkách jejich propuštění, únosci dva z nich popravili.

V říjnu 2008 zastřelili dva muži humanitární pracovníci Gayle Williamsovou. K vraždě se přihlásil Tálibán s odůvodněním, že pracovala pro organizaci SERVE, která šíří křesťanství. Několik dalších humanitárních pracovníků přišlo rukou Tálibů o život i přesto, že obvinění ze šíření křesťanství buď jimi, nebo jejich organizací, byla nepodložená a vylhaná.¹

V srpnu 2010 přepadli ozbrojenci v Badachšanu skupinu jedenácti očních lékařů. Deset zdravotníků zastřelili, jednoho nechali žít. Původně se k útoku přihlásila Hizb-e Islámí i Tálibán a obvinili lékaře z obracení ke křesťanství a špionáže. Od toho se ale distancovali velitelé Tálibánu v Núrístánu a Badachšanu, kteří prohlásili, že oběti útoku byli upřímní humanitární pracovníci bez postranních úmyslů. Odsoudili jejich zabítí jako vraždy a pozůstalým vyjádřili soustrast. Šlo o nejhorší útok na zahraniční humanitární pracovníky v Afghánistánu.

V červnu 2010 odvysílala malá afghánská televizní stanice Núrín záběry mužů, kteří se modlili křesťanské modlitby v jazyce darí a následně byli pokřtěni. Ve stejném programu obvinila televize humanitární organizace Norwegian Church Aid² a Church World Service,³ že obracejí Afghánce ke křesťanství. Obě organizace byly vzápětí vypovězeny ze země. Núrín později potvrdila, že proti oběma organizacím neexistovaly žádné důkazy a obvinila je jenom kvůli slovu „církev“ v jejich názvu. Jednoho z mužů na záběrech televize Núrín, zaměstnance Červeného půlměsíce Saída Músu,

odsoudili k smrti. Po devíti měsících vyšel z vězení. Ještě, než mu řekli, že ho na nátlak zahraničních ambasad propustí, si ho tři úředníci vzali do vězeňské místnosti a všemožně se ho snažili zlomit, aby odvolal svoje rozhodnutí. Slíbili mu, že když to udělá, do 24 hodin ho propustí. Saíd ale odmítl. Řekl jim, že se nemůže vrátit k islámu, protože slouží Ježíši.“

Na konci října 2010 uvěznil v Mazáre Šarífu 23letého Šoáiba Assadulláha za to, že dal kamarádovi Bibli. Ten ho pak udal. Spoluvězni ho mučili a vyhrožovali mu smrtí. Šoáib navzdory všemu odmítl vzdát se víry v Krista a vyměnit ji za svobodu.

Poslanec Nazír Ahmad Hanáfí v roce 2013 prohlásil, že „mnoho Afghánců se stalo křesťany v Indii“. Řekl, že je potřeba všechny popravit, aby se zabránilo rychlému rozmachu křesťanství mezi Afghánci.⁴

Většina těch, kteří přijali Ježíše, skrývá svoji víru o samotě, na venkově, ale existují i rozvětvené rodiny obrácené ke Kristu. Za velkého rizika se scházejí i domácí skupinky, musejí ale kvůli

¹ Marek, Jan; Afghánistán: Stručná historie států; Libri, Praha, 2003; s. 79.

² Norská církevní pomoc.

³ Církevní světová služba.

⁴ www.persecution.net.

obávám z vyzrazení neustále měnit čas i místo setkání. Někteří uvěřili tajně skrze cizince, kteří v jejich zemi pomáhali, jiní prostřednictvím médií. Ví se i o věřících, kteří se vrátili do rodné země ze zahraničí. S většinou z nich nemá nikdo zvnějšku kontakt a se svojí vírou se musejí skrývat.

Ve 21. století začali přicházet ke Kristu první Hazárové. Podobně jako u nich se křesťané setkali s opatrně pozitivní reakcí také mezi Ismajlíovci v odlehlých horách Pamíru. Křesťané z Kyrgyzstánu i ze Západu rozšířili audio Bible a další materiály mezi Kyrgyzy ve Váchánském koridoru na nejzazším východě.⁵

Od šedesátých let 20. století přicházeli po mnoho let do Afghánistánu zdravotníci z adventistické univerzity Loma Linda v USA. Prováděli vysoce odborné lékařské zákroky a přiváželi s sebou vybavení, které v zemi vůbec nebylo nebo ho byl kritický nedostatek. V Kábulu opravili jednu z největších nemocnic. V roce 2000 navštívili tři členové afghánské vlády Loma Lindu. Ministr školství Dr. Hamdulláh Númání se setkal se zástupci světové církve. Poděkoval za dlouholetou práci

a za pomoc afghánskému zdravotnictví v oblasti vzdělávání a požádal adventisty o pomoc s rozvojem zdravotnické školy v Kábulu a o humanitární pomoc.

V roce 1996 postihla sever Afghánistánu silná zemětřesení, která v horách srovnala se zemí mnoho vesnic. ADRA z jedné sousední země dopravovala pomoc sovětskými vrtulníky i karavanami oslíků. Navíc musela vést velice delikátní jednání se stařešiny i vůdci džihádistických skupin. Blížila se zima a tisíce lidí zůstaly bez prostředků, bez domova, bez základních potřeb. Prostředky pro celou operaci bylo potřeba odeslat do nejbližší mezinárodní banky a odtud se musely v hotovosti přenést přes hranici.

Vedoucí projektu popsal, jak s těmito penězi přes hranici cestoval. „Nosit u sebe velké částky peněz není nikdy příjemné, dokonce ani v těch nejbezpečnějších místech. Proto, když jsem si peníze přebíral a naplnil jimi kufr, jsem zašel v bance na záchod a vyslal k nebi velice upřímnou modlitbu.“ Pak odjel taxíkem na hranici, kde ho čekaly tři kontroly na každé straně, celkem šest. Na hranici byl samozřejmě jediný, nepřehlédnutelný cizinec. Byl si až příliš dobře vědom, jak pravděpodobně

⁵ Mandryk, Jason; Operation World, 7. edice; Biblica Publishing, Colorado Springs, CO, USA, 2010; s. 92.

je, že mu všechny peníze na místě zabaví nebo že zavolají někomu o kus dál, kdo si na něj počíná a zastřelí ho. Tiše se pomodlil a poprosil Boha o zázrak. Najednou cítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Otočil se a uviděl vrásčitého, osmahlého staříka. „Potřebuješ se dostat přes hranici?“ zeptal se ho, a když dostal souhlasnou odpověď, zašeptal: „Koukej se do země a nikomu se nedívej do očí.“ Popadl ho za ruku a šli. Jeden kontrolní bod, druhý, třetí, hranice a tak dál. Prošli kolem pohraničnicků se zbraněmi, viděli, jak křičí na ubožáky, jak je po jednom zamykají v kabinkách a prohlédávají, ale je nikdo nezastavil. A jak to v podobných příbězích bývá, když chtěl bratr staříkovi poděkovat, byl najednou pryč. Hledal ho na ulici, v taxících, nakukoval do čajoven, ale muž nebyl nikde k nalezení. „Jak je možné, že mluvil čistou angličtinou?“ říkal si pracovník ADRA. Peníze byly v Afghánistánu a mnoho tisíc lidí, kteří při zemětřesení ztratili domovy, dostalo těsně před zimou teplé oblečení a pokrývky.⁶

Dva a půl roku sloužil v Afghánistánu Radek Špinka. Pomoc se zaměřovala na obživu, zdraví a materiální pomoc vnitřním přesídlencům i vesničanům, kterým hrozilo, že nepřežijí zimu.

V optimistických letech 2002–2004 pomáhali navrátilcům z Pakistánu a Íránu, kterých bylo 2,5 miliónu. V letech 2003–2010 stavěla ADRA na nohy zdravotnický systém v provincii Bámján a školila místní zdravotníky. V roce 2011 dorazily do země české autolékárničky, které se tehdy ze zákona musely vyřadit.

ADRA Slovensko stavěla v provincii Parwán domy pro navrátilce. Zajišťovala k tomu materiál a know-how, práci si lidé dělali sami. Většinu roku 2009 na tomto projektu strávil Marek Soós. Odvezl si pozitivní vzpomínky na zemi, ale hlavně na přátelské a pohostinné obyvatele. Při několika jiných cestách při realizaci projektů v době voleb, kdy prudce přibýlo teroristických útoků, obyvatelé bratra Soóse ujišťovali, že se Tálibánu bát nemusí. Řekli mu, že je pod jejich ochranou, a aby mu mohli Tálibové ublížit, museli by se nejdřív vypořádat s nimi samotnými. Kancelář ADRA sloužila k bohoslužbám zahraničních adventistů. Tuto skutečnost nebylo třeba nijak tajit. Scházeli se tam zaměstnanci ADRA, zdravotníci z Loma Lindy i adventisté, kteří pracovali na projektech jiných humanitárních organizací.

⁶ Stories for the Soul; samizdat; USA, 2018; s. 49.

ADRA těžce zkoušenou zemi neopustila ani po návratu Tálibánu k moci v roce 2021. Po zemětřesení v provincii Herát v roce 2023 se do finanční pomoci opět zapojila i česká ADRA.⁷

Z českých adventistů byl v Afghánistánu Zdeněk Mikulka v roli kaplana české armády. Počínaje listopadem 2014 působila půl roku jako lékařka v Afghánistánu Petronela Bieliková ze Slovenska. Pracovala ve vesnici Zamankur v horské provincii Pandžšír. Věnovala se především rodičkám, ale ošetřovala i lidi, kteří stoupili na miny. Pracovala šest dní v týdnu a neměla dovoleno pohybovat se mimo areál nemocnice. Její tým, složený ze dvou zahraničních lékařek, dvou porodních asistentek a dvou afghánských lékařek, asistoval jenom během roku 2014 u 4 800 porodů.

Když v létě 2021 Tálibán ovládl zemi, zapojili se adventisté s velikou obětavostí po boku dalších křesťanů i nekřesťanů do projektu, který si klade za cíl dostat za hranice nejohroženější obyvatele. Mimo jiné se pochopitelně jedná o křesťany. Iniciativa už vypravila několik letadel a dál se stará o ty, kteří

ze země odešli. Snaží se také pomoci i dalším. Křesťanů je ale mezi evakovanými málo. Někteří přišli cestou na kábulské letiště o život, další Tálibán uvěznil, jiní se z tohoto důvodu rozhodli, že je bezpečnější zůstat doma. Dál tiše žijí svoji víru, a kdo ví, možná že se odváží o naději i opatrně dělit.

Církev adventistů ve svých každoročních statistikách v posledních letech v kolonce počet členů v Afghánistánu uvádí nulu. To je asi tak všechno, co o tom můžeme říct. Od roku 2021 je v Afghánistánu po dlouhé době mír a už je tam možné i cestovat, což si vyzkoušeli i první čeští i slovenští dobrodruzi. Pamatujte na Afghánistán na modlitbách.

Kvůli setkání s Afghánci není nutné podstupovat nebezpečnou cestu do jejich vlasti nebo nejbližšího okolí. Afghánci sami podnikají ještě strasti-plnější cestu opačným směrem. Dnes jich je v Evropě několik miliónů. V roce 2015 ubytovaly švédské úřady Afghánce v odlehlé lokalitě Nyhyttan, v bývalém adventistickém sanatoriu. Věřící z místního sboru pro ně uspořádali kurzy švédštiny a švédské kultury. S lidmi z okolí sesbírali oblečení, berou běžence na procházky, zřídili pro ně půjčovnu sportovního vybavení a učí je jezdit na kolech, lyžovat a bruslit.

Také v České republice žije pár stovek Afghánců a na Slovensku patří k nejčastějším azylantům. Mnohem víc je jich v Německu⁸ a Rakousku, což jsou pro misií pořád daleko dostupnější pole než Afghánistán. V letech 1999 a 2000 pracovala výtvarnice Gabriela Turková, členka církve adventistů, v uprchlickém táboře ve Vyšních Lhotách. „To byly moc pěkné zkušenosti,“ napsala, „zvláště s afghánskými rodinami.“

⁷ Advent; únor 2024; Špinková, Martina, Žádný dar není malý; s. 15, 17.

⁸ Po Pákistánu a Íránu žije v Německu třetí největší afghánská diaspora.

Náboženství nás nerozdělovalo, naopak jsme vzájemně nacházeli mnoho společného a vztahy jsem měla s muslimy jen přátelské, někdy opravdu moc hezké a blízké. Navázala jsem mnoho krásných a nezapomenutelných vztahů s těmito lidmi, s jejich rodinami, dětmi a matkami. Kdybych měla v krátkosti říct, co nás vzájemně spojuje a snad i přitahuje, je to v našem ateistickém prostředí – pro ně nezvyklém – vůbec sama víra v Boha. Pak je to řád daný Bohem, jasný pořádek ve vztazích, společné hodnoty. Přátelskost. Vzájemná úcta, tolerance a respekt.“

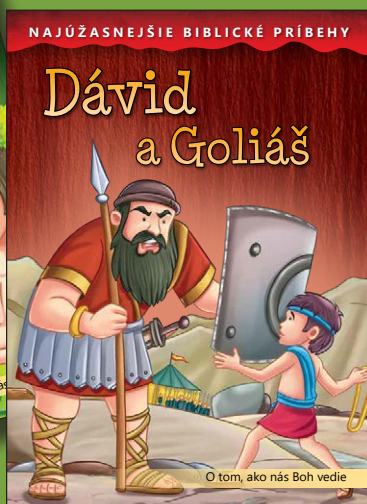
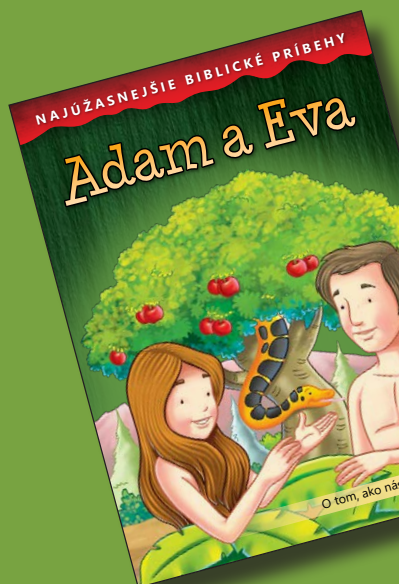
Při pohledu na Afghánistán nezbyvá než se smířit s tím, že čekat na pozemské mesiáše bude trvat věčnost. Jediná naděje pro Afghánce je příchod toho pravého, nebeského Mesiáše. Toho, který visel na kříži kvůli závisti náboženských vůdců, kvůli překrucování jeho slov a idejí, výpovědím podplacených křivých svědků. Byl brutálně mučen a nakonec přibit hřeby na kříž římskými vojáky, o kterých učil Židy,

aby je poslouchali. Bez sebemenšího zavinění nesl obrovskou tíhu hříchů celého světa a ještě větší tíhu odloučení od nebeského Otce. A přece se modlil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají.“

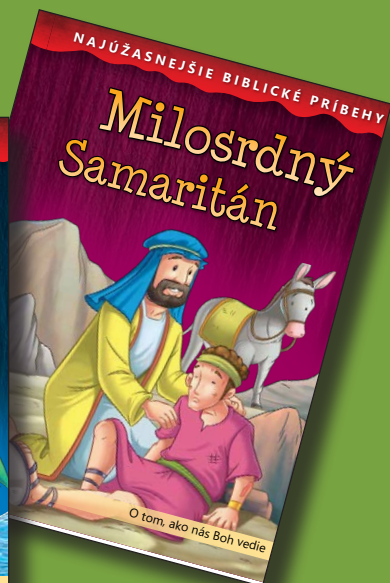
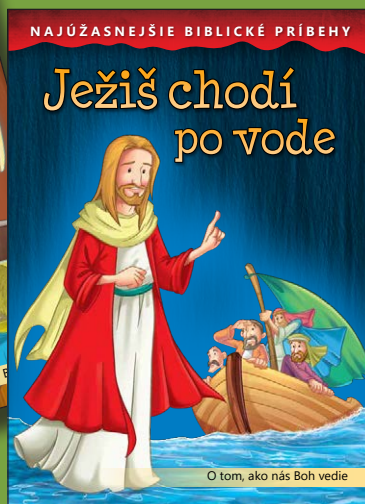
Jestli existuje nějaká naděje pro Afghánistán, pak se nachází právě v takovém postoji, který ale musí modelovat celý život.

Kdo půjde a představí lidem Krista životem, skutky, postoji a pak třeba i slovy? Kdo bude jako on říkat pravdu, třeba i do očí zkorumpovaným duchovním a politickým vůdcům, zastávat se slabých, léčit nemocné, zbavovat lidi závislosti a duchovních pout, žít z mála, v nebezpečí a v nejistotě? Kdo bude každé ráno hledat sílu u Boha a nesobecky sloužit, milovat, soucítit, radovat se i plakat s druhými a být připravený přinést pro ně oběť, třeba i tu nejvyšší, aby je mohl pozvat k následování Krista, který má klíče od smrti i pekla, synonym současného Afghánistánu?

NAJÚŽASNEJŠIE BIBLICKÉ PRÍBEHY

12 príbehov zo Starej zmluvy

12 príbehov z Novej zmluvy

Objednávky prijíma Vydavateľstvo a nakladateľstvo ADVENT-ORION spol. s r.o.,
e-mail: objednavky@adventorion.sk, tel.: 043/42 82 670, www.adventorion.sk